

Yığınların Sözcüleri: TKP HALKIMIZIN UMUDUDUR

Herausgeber
ERMİŞ Verlag
Postfach 101016
4300 ESSEN 1

•
Offset Druckerei
B. Ronnes
4190 K/eve

ÖNSÖZ

Elinizdeki kitapçık, Türkiye Komünist Partisi'nin yayın organlarına gönderilmiş binlerce mektup arasından seçilenlerden oluşan bir derlemedir. Bu kitapçığın yazarları yığınlar, yığınların sözcüleridir. TKP Merkez Komitesi faşist diktatörlüğün her türlü yöntemle beslenen ağır sansürüne karşı koyabilmek için Parti basınının her zamandan daha fazla yığınlarca beslenmesinin gerekli olduğunu, bunun için çaba göstermek gerektiğini karar altına aldı ve yığınlara başvurdu. Binlerce komünist, sempatizan, ilerici, yurtsever TKP Merkez Komitesi'nin bu çağrısına yanıt verdiler. Gelen mektuplar yalnız diktatörlük sansürünün kırılmasını sağlamakla kalmadı. Aynı zamanda diktatörlüğün yığınları terörize etme çabalarına, yozluğun

bilinçli bir şekilde yayılmasına, kışkırtılmasına da yığınların nasıl karşı koyduklarını gösterdi. Komünistler, ilericiler, yurtseverler her türlü saldırıya karşı direndiklerini, teslim olmadıklarını/ bu mektup/ar/a da kanıtladılar.

Bu mektuplar, halkın Türkiye Komünist Partisi'ne başvurusudur. İşçiler, köylüler, halktan insanlar diktatörlüğe karşı savaşta, bağımsızlık, demokrasi için, sosyalizm için savaşta TKP ile birlikte olduklarını, onun izinden yürüyeceklerini, onunla birlikte savaşacaklarını bildirmek için bu mektupları yazdılar.

Türkiye Komünist Partisi'nin yayın organlarına gönderilen bu mektuplar, Amerikan emperyalizmiyle doğrudan, açık işbirliği halindeki diktatörlüğün, TKP'yi bir "dış güç" gibi gösterme isteğine, bu yöndeki çabalarına da güçlü bir yanıldır. Mektuplar TKP'nin geniş yığınlarca dikta-

3

törlüğün iddia ettiği gibi bir "dış güç", bir "casuslar örgütü" olarak görülmediğini, bu türden yalanların şiddetli' reddedildiğini, tam tersine TKP'nin halkın umudu olduğunu gösteriyor.

TKP'nin 65. kuruluş yıldönümünü, fabrikalardan, tarlalardan, devlet dairelerinden, okullardan, kışlalardan, gecekondularından gelen kısacası yığınlardan, yığınların sözcülerinden gelen bu mektuplarla da kutluyoruz. Partiye güven duyan, Partinin izinden giden, O'nun eylemine umut bağlayan, "TKP, aklımız, yüreğimiz, bileğimiz,

umudumuz" diyen yığınlardan gelen bu mektuplar 65. kuruluş yıldönümünde TKP'nin güç kaynaklarını da dosta düşmana gösteriyor.

TKP'nin yayın organlarına gelen bu mektuplar elinizdeki derlemeye herhangi bir değişikliğe uğramadan girdiler. Kimi mektuplar, aynı kişinin değişik bir kaç mektubundan derlenerek oluşturuldu. Bu derleme için seçilen mektupların, geride kalan, yayınlamadığımız binlerce mektubu da temsil edebilecek, onların içerdiklerini de yansıtabilecek mektuplar olmasına özen gösterdik.

4

UMUTLUYSAM SEN VARSIN DİYEDİR

İzmir- 25.7.1984

Ramazan bayramı yaklaştıkça artan "cebimiz para görür" umudu da suya düştü. Çalıştığım işyerinin bayramda para vermeyeceği kesinleşti. Arife akşamı bir dostumdan ikibin lira borç alarak, yarım kilo kıyma, bir küçük pişmiş kadayıfla eve geldim. Çocuklarıma bayramlık hiç bir şey alamamıştım. Halbuki çocuklarımin dördü iftiharla, biri de doğrudan sınıflarını geçmişlerdi. Lise 3'e geçen en büyük kızım: "Babam bana bir çift çorap bari alsaydı" demiş annesine. Sıkıntıdan geç saate kadar uyuyamadım.

Bayram sabahı işe gidecektim. Erken kalktım. Çocuklarımin da kalkmış, elimi öpmek, bayramlaşmak için sıraya girmişler. Hepsini öptüm, sonra annelerine yöneldiler. Büyük kızım annesine sarılıp hüngür

hüngür ağlıyordu. Hepimizin gözleri yaşlıydı. İkinci gün birinci günün sıkıntısı biraz dağılmıştı, fakat üçüncü gün bizim için tüm sıkıntılarımızın dağıldığı gerçek bir bayram günüydü. Sabah TKP'nin Sesi radyosunun saat 7 haberlerini dinliyordum. Sıra mektupların değerlendirilmesine gelmişti. "İzmir" den Mustafa Suphi'nin yolunda imzalı, ileri yaşlı bir sempatizanımızın mektubu" dediği an yüreğim bir ateş parçası oldu. "Koşun, partim mektubumuzu değerlendiriyor" dedim. Kızım, karım heyecanla koştular. Kızım "babacığım" dedi, sarıldı, öptü, sonra annesine sarıldı. Hep beraber dinledik radyomuzu. Evimiz neşe doldu. Hepimiz mutlu idik. "Haydi giyinin bir dosta götüre-

5

ceğim sizi" dedim. Güle oynaya giyindik, gittik.

Bizim gibi yoksullara değer veren TKP, selam olsun sana. TKP'em benim, yaşıyorsam, hayattaysam ve umutluysam, sen varsın diyedir. Mustafa Suphi'lerin yolunda

*

Gölcük- 6.2.1984

6. FİLO GEMİLERİ GÖLCÜK TERSANELERİNDE

Ben Gölcük'te gemilerde görev yapan bir astsubayım. Ağırlaşan ekonomi benim ve arkadaşlarımla yaşamını derinden etkiliyor.

Yaşamımızda derin sarsıntılar oluşturuyor. Bir de bunun üstüne üstlük, Ortadoğu'da Arap halklarının kanını akıtmak için, 12 Eylül'cü

generallerce limanlarımızı kullanmasına izin verilen, 6. filo gemilerinin sırayla 3 ayda bir bakım görmesi için Gölcük tersanelerimizi kullanmaları bizleri kaygılandırıyor. Yarınlarımızdan duyduğumuz güvensizliği günbegün artırıyor.

6. filo gemilerinin genel onarımı için, Gölcük tersanemize her gelişlerinde, eldeki diğer işler, tepeden gelen emirlerle durdurularak, tersanedeki tüm insanlar 6. Filo gemileri için harekete geçiriliyor.

Bu da bize, son günlerde sürekli konuşulan "Ortadoğu'da Amerikan jandarmalığı" konusunda, 12 Eylül'cü generallerin ne kadar yol kat ettiğini gösteriyor. Bu son derece tehlikeli gidiş, haklı olarak beni ve arkadaşlarımı rahatsız ediyor. Kaygılandırıyor.

H. G.

*

İstanbul- 13.2.1984

TEK DOĞRU HABER KAYNAĞI

Biz radyomuzun yayınlarını düzenli olarak dinleyen bir aileyiz. Bu artık bizim için alışkanlıktan da öte bir ihtiyaç halini almıştır. Bu alışkanlığımız özellikle 12 Eylül 1980'den sonra daha

6

da süreklilik kazandı.

Erke cuntanın gelmesi ile birlikte, bir yandan basma uygulanan sansür, öte yandan TRT'nin gittikçe gericileşmesi, gerçekleri ya örtbas

etmesi ya da çarpıtması, tek doğru haber kaynağı olan TKP'nin Sesi ve Bizim Radyo'yu sürekli dinlemek zorunluluğunu getirdi.

Genellikle radyonuzu sabah saatlerinde, kahvaltı masasında tüm aile fertleri birlikte dinleriz. (Yaşlı annem, ileri yaşına rağmen çalışmak zorunda olan babam, işçi ağabeyim, ikisi de öğrenci olan kardeşlerim ve ben) Haberleri dinler, yorumları tartışır, yapılan çağrılara kulak veririz.

12 Eylül 1980 devirmesinden sonra artan baskılar, dayanılmaz hale gelen hayat pahalılığı, gün geçtikçe gerçek değeri düşen ücretler, lise ve üniversitelerdeki yoğun baskılar ve işsizlik ailemizin-üstüne karabasan gibi çöktü. Ailemizin her ferdi bu amerikancı faşist cuntadan, onun uygulamalarından etkilendi ve gün geçtikçe daha da etkileniyor. Yaşam koşullarımız giderek daha da kötüleşiyor. Doğal olarak bu gelişmeler bizde cuntaya karşı daha fazla nefret uyandırırken, radyonuzun yayınlarına ve TKP'ye daha fazla yakınlaştırmaya başladı ve giderek radyonun bir dinleyicisi olmaktan çıkıp, artık onun ilettiği haberleri, yorumları, çağrıları çevremizde, yakınlarımıza yaymaya başladık. Mahallede bize destek olan, radyo dinleyen, kahvede fabrikada sohbetlere katılanların sayısı gün geçtikçe artıyor. Onlar bu sorunların üstesinden ancak sol güçlerin birleşmesi halinde gelinebileceğini belirtiyor ve bu konuda yayınlanan çağrılarınızı destekliyorlar.

İstanbul'dan radyonuzun dinleyicisi bir aile

*

Diyarbakır-2.4.1984

ESİRLER KAMPINDAYMIŞ GİBİ

Ben Kürdistan'lı bir Kürt kızıyım. Lise mezunuyum. İki kez Üniversite sınavına girdim. Hiçbir yüksek okula giremedim, bunun yanı sıra hiç bir işe de giremedim. Üç aydan beri yayınla-

7

rınızı her gece dinliyorum. Dinlediğim zaman kendimden nefret ediyorum. Neden mi? Nedeni şu: Eli-kolu bağlı oturmak, hiç bir iş yapmamak ve susmak... Bütün bunlar beni kahrediyor. Bundan dolayı, 12 Eylül'den bu yana gerek yaşadığım gerekse duyduğum, tanık olduğum bir takım olayları size yazarak en azından bir işe yarayacağımı ve böylece ferahlayacağımı düşünüyorum.

Yakın akrabalarımızdan birinin evine aranan oğullarının yerini öğrenmek için bir gece baskın yapıyorlar. Ev sakinleri "bilmiyoruz" deyince hepsini sıra dayağından geçirip, içlerinden biri evli, biri bekar iki kardeşi soyup, ana, baba, karı ve çocuklarının gözleri önünde kalın soba şişi ile öldüresiye dövmüşler. Öyle canavarca dövmüşler ki, evli kardeşin çocuğunun bir hafta dili tutulmuş. Onlarda insanlık, acıma hissi diye bir şey yoktur. Her sözlerinin başında "Kürtleri ortadan kaldıracamız, Türkiye'de Kürt diye kimse kalmayacak" diyorlar.

Biliyorsunuz Kürdistan'da ki Kürtlerin Türkçeleri biraz bozuktur. Normaldir de, çünkü ana lisanımız Kürtçedir. Kürtçe konuşuyoruz ve bu bizim için utanç değil övünç kaynağıdır. Geçenlerde türkçeyi tam konuşamayan annemi doktora götürdüm. Doktor anneme "bu ne biçim

konuşma" diye bağırınca tepem attı ve ona kendi analisanın dışında bir dili bilmemenin ayıp olmadığını, bizim Kürt olduğumuzu söyledim. Söyledim söylemesine ama öfkem hâlâ geçmedi. Yine lise'de batı'dan yeni gelen bir öğretmen daha ilk günü bizlere "bu yaşa gelmişsiniz daha insan gibi konuşmasını öğrenememişsiniz" diye bağırdı. Sınıf başkanımız doğunun tüm halkının böyle konuştuğunu ve Kürt olduğumuzu söyleyince iyice çileden çıktı ve "Türkiye'de Kürt diye kimse yok, olsa olsa dağda ve ormanlarda yaşayan vahşi insanlar olabileceğini" hiç utanmadan ve yüzü kızarmadan bir çırpıda söyledi. Biz ne yapabiliydik, çaresiz söylediklerini dinliyorduk.

İşte biz böyle kendi topraklarımızda, yuvamızda normal bir insan gibi değil de, esirler kampındaymışız gibi yaşıyoruz. Bu gidiş nereye varacak bilmiyoruz. Bir kürtçe kasetin bile cezası 3 aydır. İstedığımız kasetleri dinleyemiyoruz, istediğimiz kitabı okuyamıyoruz. Ama inanıyorum ki zafer mutlaka bizim olacak.

Birindar

*

İstanbul-20.4.1984

DÜŞMAN ORTAK

Metalürji dalında bir fabrikada çalışıyorum. Bu fabrikada toplam 200 kişi çalışıyor. Patronun baskı ve tehditleriyle Türk-Metal sendikası örgütlendi. Bu yıl toplu sözleşmemizi de o yaptı. Buna işçiyi sattı demek daha yerinde olur. Geçtiğimiz Mart ayında bir ikramiyemiz vardı. İkramiyenin kesin tarihi belirtilmemiş, şöyle denmişti: "İlk

haftası verilir". Bir hafta, iki hafta, üç hafta derken ikramiyemizi vermediler. Bu arada patronun adamları Mart ayının vergi ayı olduğunu, patronun vergi verdiğini, üretilen malın satılmadığını bilinçli bir şekilde propaganda ettiler. Oysa üretilen mallar kamyon kamyon satılıyor, üstelik dış ülkelere ihracat yapılıyordu. Bu palavralara karnımız toktu. Ama asıl bu böyle sürerse elimizden daha çok hakkımızın alınacağını biraz deneyimli işçilerin görmesi mucize değildi. Fabrikamızda Türk-Metal sendikasının gerici temsilcileri kısım kısım dolaşarak, işçilerin değil patronun temsilcisi gibi davrandılar. Temsilciler kısım şeflerine "Bu kısımda çalışan işçilere söyleyin patronun parası yok. Mallar satılmıyor. Ayrıca vergi de verdi. O yüzden ikramiyeleri veremeyecek. Parası olsa elbette verirdi. Şimdilik ikramiyenin yarısını verecek, diğer yarısını daha sonra verecek. Diğer kısımlar kabul ettiler bir tek burası kaldı" diyor ve kısmı aceleyle terk ediyorlardı. Oysa diğer kısımlarda da aynı şeyleri söylüyordu temsilciler. Diğer kısımlara da bizim kısım kabul etmiş gibi gösteriyorlardı. Aslında tüm kısımlarda Otomobil-İş ve Türk-Metal sendikasına üye işçiler birleşerek bizim gibi bu durumu kabul etmeyeceklerini söylemişlerdi. Türk-Metal temsilcilerinin işçilerle değil de kısım şefleri ile konuşmalarının nedeni de, işçilerle yüz yüze gelip konuşmaktan korkmalarıydı. Nitekim temsilciler bir kısımda şeflere durumu anlatırken masada çalışan birkaç işçi, temsilcileri yanlarına çağırdılar. İki temsilci ürke ürke işçilerin yanlarına gittiler, işçiler "bir durum varsa bize de söyleyin, biz de bilelim" dediler. Temsilciler durumu onlara da anlattılar. Türk-Metal üyesi işçilerden

bir tanesi masaya yumruğunu vurarak şöyle bağırdı: "Siz kimi temsil ediyorsunuz? Bizi mi, patronu mu? Üretim var, satış var. İkinci fabrikayı da kurdular. Hâla para yok diyorlar. Ben

9

15 yıldan beri buradayım ve bildim bileli hep iflas ederler, hiç paraları yoktur zaten. Ben ikramiyenin tamamını isterim. Yarısı gelirse almam. Eğer siz de bu görevi yapamıyorsanız çekin gidin!" Bu haklı sözleri masadaki diğer işçiler de onayladılar. Bunun üzerine temsilciler arkalarına bakmadan gittiler. İşçiler şunu biliyorlardı; bugün ikramiyenin yarısını kabul edersek, öteki yarısını kim bilir ne zaman alırız. Kaldı ki, ilerdeki aylarda sözleşmenin ikinci yıl zammı vardı. İzin parası, yakacak parası, ikramiyeler arka arkaya gelecekti. Patron onları acaba nasıl ödeyecekti? İzne giderken "İzin paranızı evinize postalarız" da diyebilirlerdi. İşçilerin tepkisi sonuç gösterdi. Tüm kısımlarda Otomobil-iş'li ve Türk-Metal'li işçilerin birlikte hareket etmesi sonucu bir gün sonra ikramiyemizi tam olarak aldık. Sevinçli ve deneyimliydik.

Bu direnişten sonra bazı Otomobil-İş üyesi işçilerin öteki işçiler Türk-Metal üyesi oldukları için onlarla birlikte hareket etmeyip, ikramiyenin yarısını almayı düşünmüş olduklarını öğrendik. Bizler bu işçilere, işçilerin Türk-Metal'li de olabileceklerini, baskı ve tehdit sonucu orayı seçtiklerini, sendikayı iyi tanımadıklarını söyledik. Bizlerin çıkarlarıyla onların çıkarlarının ayrı olmadığını,

düşmanımızın aynı olduğunu, bunu onlara gösterebilirsek bizlerle savaşacaklarını, direneceklerini söyledik. Kendi yaşadığımız deneyimin bunun bir örneği olduğunu anlattık, ikna oldular. Bizler artık bu konuda deneyimliydik. Bu direnişten şu sonucu çıkardık: Düşman ortak, sorunlar ortak. Eğer birleşip direnirsek kazanacağız.
Mehmet Sevim

*

BİR KARABASAN: YÖK

İstanbul - 22.4.1984

Değerli dostlar,

Üniversiteden, yıllarca hizmet verdikten sonra yüreği yanık olarak ayrılan bir öğretim üyesi olarak size yazıyorum. Ben de diğer öğretim üyeleri gibi, cuntanın kurumlaştırdığı YÖK yasası

10

yüzünden istifa ettim. YÖK yasası hepimizin yakından bildiği gibi, öğretim üyeleri, öğrenciler ve üniversitede çalışanlar üzerine karabasan gibi çöktü. Tüm akademik ve demokratik haklar ortadan kaldırıldı. Özellikle toplumsal konularda araştırma yapma, toplumu aydınlatma hakkı son derece budandı. Eğitimin niteliği giderek düştü. Öğretim üye ve yardımcıları sadece ders veren, vizeleri yapan, kağıt okuyan kişiler konumuna düştüler. Üniversitelerde muhbirlik ve adam harcama dönemi başladı. Kadrolar kısıtlandı, öğrenciler daha da ezberciliğin içine itildi. Ders notu, vizeler, sınıf geçme, ders geçme,

yurt, kredi, harçlar gibi özlük sorunları görülmemiş boyutlara vardı. Üniversitede çalışan memur ve işçiler üzerinde de baskılar arttı, işçiler zorla memur yapılmak istendi. Bu girişime karşı Boğaziçi Üniversitesi'nde olduğu gibi topluca istifa ettiler.

Bunların yanında YÖK ve cunta, popülizmi canlı tutabilmek için yurdun geri kalmış yörelerinde sadece tabelası, rektörü ve birkaç öğretim üyesi olan yirmiye yakın üniversite açtı. Bu üniversitelerin öğretim kadrosu, kitaplıkları, araç ve gereci yetersizdir.

Üniversitelerin bugünkü yürekler acısı durumdan kurtarılması, demokratik üniversitenin kurulması, öğretim üyesi, öğretim üye yardımcıları, öğrenciler ve üniversitede çalışan herkesin, tüm demokrasi güçleri ile verecekleri özgürlük ve demokrasi savaşımı ile utkuya ulaşacaktır. Dostça selamlar.

Üniversiteden

F.Almanya-23.4.1984

PULLAMA YAPTIK

Oturduğum köyde TKP'nin pullarını gördüm. Üzerlerinde "Atılım'ı oku ve okut", "TKP'nin yayın saatleri" veriliyordu. Sarı kağıt üzerine kırmızı yazılmıştı. Bu pullardan 250 tane aldım. Ertesi gece karımı ve iki çocuğumu alarak arkadaşımın evine ziyarete gittim. Arkadaşım Türkiye'de izinliydi. Çocukları uyut-

tuktan sonra ben ve ailem, ve arkadaşımın ailesi bütün köyü hem
gezdik hem pullama yaptık. Tanıdığımız faşistlerin evlerinin
önlerindeki direklere ve mağazaların önlerine de yapıştırdık. Bizim
köyün yanındaki ve Türkiyelilerin çok alışveriş yaptığı pazar yerlerini
ve Türk bakkallarının önlerindeki direkleri donattık. Bununla da
yetinmeyerek Varta, Konti, Fawi fabrikalarının önündeki otobüs
duraklarına yapıştırdık. El ile zor yetişilecek yüksek yerlere ve telefon
kulübelerine yapıştırdık.

Sizlere çalışmalarınızda başarılar dilerim. Türkiye işçi sınıfının yiğit
evlatlarına ve bu yolda canını veren şehitlere selam olsun.

Oslar

*

İstanbul -5.6.1984

YAŞIYORMUŞUZ...

Ben sekiz senedir İstanbul'da fırın işçiliği yapan bir emekçiyim. 1955
doğumluyum. İlkokul mezunuyum. 4 çocuğum var. En büyüğü sekiz
yaşında. Bu hayat pahalılığında okula veremedim.

İşyerinde patron bizleri 12-14 saat çalıştırıyor. Haftalık iznimiz yok,
bayram iznimiz yok, senelik iznimiz yok. Kurban, ramazan
bayramlarında 2'şer 3'er yevmiye veriyorlar. Ayda 15-20 gün sigortalı
olarak gösteriyorlar. Bizleri bir işyerinde bir iki seneden fazla
çalıştırmazlar. İşe girdi, çıktı diye sahte kağıt veya zorla çıkış kağıdı
imzalatıyorlar.

Biz böyle çalışırken günlerden bir gün, arkadaşım birisi türkü dinlemek
için kısa dalgayı karıştırıyordu. Birden avazı çıktığı kadar "yaşasın"

diye bağırmaya başladı. Yanına vardık. Parazitli bir ses: "Burası Türkiye Komünist Partisi'nin Sesi" diyordu. Dinledik, dinledikçe rahatladık, gururlandık, heyecanlandık. Çünkü radyomuz bu yönetimin açlık, zulüm ve işkenceden başka bizlere bir şey vermeyeceğini söylüyordu. Güzel şeylerden bahsediyordu. Sömürüye, patronlar düzenine boyun eğmememizi

12

söylüyordu.

Ben artık yok olduk biliyordum. Ama varmışız, yaşıyormuşuz, yaşayacağız. Radyoyu o gün arkadaşlarla sonuna kadar dinledik. O günden bu yana her gün dinliyoruz ve dinleyeceğiz de.

Biz arkadaşlarla birlikte patrona normal işgücünün kanunen 8 saat olduğunu, fazla çalıştığımızın mesaisini vermesini söylemeye karar verdik, söyledik. Bizi sigortalı yap diyoruz. Haklarımızı alması için artık sendikaya gidiyoruz. Patron bize "Siz komünist misiniz?" diyor. Biz de "eğer hak aramak komünistlik-se kabul ediyoruz komünistliği" dedik.

Artık TKP'nin Sesini kasete alıp dinlemeyen arkadaşlara da dinletiyoruz.

Fırın işçileri

*

F.Almanya - 27.4.1984

YURTSEVER OLDUĞUM İÇİN KOMÜNİST OLDUM

Ben F.Almanya'da yıllardır çalışan emekçi bir kadınıım. Sınıf bilincimi yıllar sonra kazandım. Ama yurtseverlik öyle değil. Ben komünist olmadan çok evvel de yurtseverdim. Yalnız ve yalnız yurtsever olduğum için komünist oldum. Çünkü gözlemlerimde yurtseverliğin en güzel örneklerini komünistlerde gördüm, insanı sevmeyen, yurdunu sevmeyen komünist olamaz. Yurdunu ve insanının çıkarlarını kendi gözü gibi koruyanlar komünistlerdir. Bu yolda en iyi militanlarını kaybedenler gene komünistlerdir.

Varsın Amerikan uşağı Evren-Özal çetesi TKP'ye, komünistlere kara çalsın. Varsın satılık kalemler, Amerikan hoparlörleri tersini iddia etsin. Yurdun en dürüst ve en namuslu evlatları hep komünistler oldu ve olmakta da devam edecek.

Tarihin hiçbir döneminde hiçbir ülkede halkın ekmeğine göz koyanların, yurdunu satanların, işçileri satanların saltanatı uzun sürmemiştir. Bu Türkiye'de de böyle sürmeyecek. Er geç Ev-

13

ren'i de, Özal'ı da Amerika'sıyla tarihin çöplüğüne atacağız.

"Savaşırken kaybetme ihtimali de vardır, ama savaşmazsak baştan kaybettik sayılır."

Almanya

*

Kahramanmaraş - 14.6.1984

BU GEMİ BİZİM

Parti aileden şirket
İhracat ithalat gelişme yalan
Rakamlar hayali amaç talan
Tarım kimi bor kimi hazan
Ne plan var ne de düzen
Sanayi dedikleri montaj
Eğitim dedikleri baraj
Sağlıkta kuyruklar virajlı
Borçlar yükselmiş dağ gibi
İşsizlik büyüyor çığ gibi
Bürokrasi nazıyla
Demokrasinin azıyla
Zamların son hızıyla
Nasıl, durumlar iyi mi Ankara?
Bu gemi bizim, kaptan IMF, Rotasız varılır mı hedefe?
S.Zeki Genç

*

İzmir- 19.6.1984

BABACIĞIM, EKMEK Mİ GETİRDİN ?

Şimdi anlatacağım olayda en küçük bir hayalcilik olmadığına
komünist şerefim üzerine yemin ederim. Günlerden 19 Haziran

1984. Sıcaktan ve pahalılıktan bunalmış halktan biriyim. Saat üç civarı. Yakınımda bir polis düdüğü acı acı çaldı. Herkes düdüğün çaldığı yöne doğru koşuyordu. 1 yurttaş önde kaçıyor, 3 polis, bir bekçi ve 15-20 kişilik halktan bir grup arkada "tutun, kaçırmayın" çığılıkları içinde koşuyorlardı. Derken önde kaçan kişiyi polisler yakaladı. Yakalanan şahsın kollarında 6 ekmek vardı. Polisler, isminin Rıfat Koşar olduğunu öğrendiğim bu şahsa neden böyle bir şey yaptığını sordular. Rıfat dediğim arkadaş "gelin evimin halini görün, sonra bana en ağır cezayı verin" dedi. Polisler ve arkada artık 50-60 kişiyi bulan kalabalık yola çıktık. Rıfat yurttaşımızın mahallem dediği bir sokağa girdik. Rıfat'ın evim diye gösterdiği, pencereleri, gübre naylonundan kapatılmış ahşap bir eve geldik. Numarası 24'tü. Derken Rıfat kapıyı açtı ve içeriye polisler girdi. Ardından da bizler. (Sevgili yoldaşlar, eğer baba iseniz tüyleriniz ürpermesin) Keşke girmeseydik. Bizden önce içeriye giren babalarını gören en büyüğü 9 yaşında 3 yavru "babacığım ekmek mi getirdin?" diyerek ekmekleri parçalayarak yemeğe başladılar. Bunu gören kalabalıktan yükselen homurtular, küfürler, kapitalizmin o duruma düşürdüğü vatandaşın koşullarının aslında kendilerinin de kapılarını zorladığını düşündükçe daha da büyüyordu. Rıfat'ın karısı sabunsuzluktan yıkayamadığı çamaşırların başında ağlamaya koyuldu. Rıfat, 3 ay önce Aliğa'daki Petkim tesislerinden hastalığı dolayısıyla işten çıkarıldığını, 3 aydır işsiz, 3 günden beri de aç olduğunu anlattı.

Bugün halkımızın büyük çoğunluğu bir Rıfat Koşar durumunda ya da bunun arifesindedir. Halkı bu duruma düşüren faşist cuntayı bir an önce alaşağı etmeliyiz.

Komünist bir işçi

*

PASLI BİR ÇİVİ GİBİ

Fransa- 19.6.1984

Ben 9 yıldan beri TKP'nin görüşlerini benimseyen bir işçiyim. TKP üyesi ve militanı değilim. Ama ben de üzerime düşen ilerici görevini yerine getirmeye çalışıyorum. Bizler partimizi

15

faşistler gibi para karşılığı savunmuyoruz. Partimiz bizleri hiç tanımasada onun için başımızı vermeye her zaman hazırız ve korkmuyoruz.

Gelecek günlerimizin aydınlık ve huzur içinde olmasını istiyorsak, Evren-Özal çetesini aynen bir paslı çivi gibi söküp atmalıyız. Türkiye halkının ABD'ye uşaklık yapmaya ihtiyacı yoktur. Evren'in anayasasına ihtiyacı yoktur. Bu anayasa faşist olmayan her insana vatan haini olarak bakmaktadır. Sayın ABD uşağı Evren'in görüşünce, ABD uşaklığı yapmak mı vatanseverliktir? Halkı ekmek parasına muhtaç etmek mi vatanseverlik? Yolsuz kadının 3 yıl içinde 200 bine yükselmesine göz yummak mı vatan severlik? Benim görüşümce yolsuz olan bu 200 bin kadın değil, Evren ve Özal çetesidir. "Artık

kader utansın" demenin zamanı geçti. "Evren-Özal çetesi utansın" demeliyiz ve onları alaşağı etmeliyiz. Bir ülkenin yönetimi namussuzların elinde ise o yönetimden devlete ve millete hayır gelmez. Türkiye'de Evren-Özal çetesini alaşağı edecek bir yol varsa, o da TKP'nin yoludur.

H. Ermiş

*

İsveç, Malmö- 25.6.1984

CUNTANIN SUÇ DOSYASINA BUNU DA YAZIN

Ben, yüzlerce, binlerce yurt sevme "suçu" işlemiş olanlardan biriyim. Bir tek kimsenin burnunu kanatmadım. Sadece yurdumu sevdiğim için yurdum hasret edildi barla. Tam dört yıldır nerede olduğumu bilmeyen babamdan bir mektup aldım. Şöyle diyor:

"Oğlum! Ben neler çektim! Dört yıllık baskı, işkence kağıda sığmaz. Burdur'da 5. Zırhlı Tugay komutanına 20 tane otobüs bileti çıkardım. Bu kadar memleket gezdim, gezdirdiler dedim. Oğlum, tutuklu mu, ölü mü, sağ mı, nerede bulayım bilmiyorum dedim. Dilekçemi uzattım. Kendi elimle yazmıştım. "Neden daktilo ile yazmadın" dedi. Param yoktu, arzuhalçiler 500-600 lira para istiyorlar, beni şoförler hayrına buraya kadar getirdiler. Çünkü kapı komşularıma hep borç ettim. Para isteyecek kimseye yüzüm kalmadı.

Şimdi mektubumu postaya atarken çok korkuyorum. Sanki

beni takip ediyorlar. O kadar gözüm korkmuş... Ben çok baskı, işkence yedim, bana neler ettiler..."

Neler etmişler onu şimdilik bilmiyorum. Ama bildiğim binlerce yurtsever babasına edilenlerdir. Bu yurt hainlerini ancak TKP cezalandırır, cezalandıracak. Ana babalarımıza yapılanları da cuntanın suç dosyasına işlesin TKP. Hesap soracağı gün arkasında olacağız TKP'nin...

Gani

*

FATSA HALKI YILMADI

İtalya- 11.5.1984

Önce merhaba der, işlerinizde başarılar dilerim. Mektubuma: "Katil Evren, Katil Özal", "Tek yol devrim", "Katil Amerika" diyerek başlayayım. Ben Fatsa doğuluyum. 3 senedir İtalya'da çalışmaktayım. Evimi, yurdumu özledim. Kardeşim 4 senedir Amasya cezaevinde tutuklu olarak kalıyor. Bir haber alamadım. Bir ara işittim. İdamla yargılanacakmış.

12 Eylül'den sonra beni de içeri aldılar. 6 ay kaldım, ama bana sorun neymiş işkence. İşkence var mı yok mu içeri giren bilir ancak. Çok dayak yedim ama ağızımdan bir tek kelime bile alamadılar.

Koltuğumun altına pişmiş yumurta koydular. Ağızıma tuz doldurdular. Soyup, konuş dedikçe copladılar. Konuşmadım. Delil bulamayınca salıvermek zorunda kaldılar. Şu anda tekrar aranıyorum.

Tüm Fatsa halkına selam ederim. Fatsa halkı yılmadı, yılmayacak. Halk kazanacak.

Ahmet Kahraman

*

İŞKENCECİYE SINIR YOK

Atina- 21.5.1984

1981 yazında Mersin 1. Şube'de 3 ay gözaltında tutuldum. Tabii gözaltının ne anlama geldiğini ülkemizde bilmeyen yok.

17

Bu süre içerisinde insanlık onurunu ayaklar altına alan işkenceleri yaşadım. Sonsuz acılar veren maddi işkenceden, ondan kat kat iğrenç olan psikolojik işkenceye değin. Ve insanların yaşlı ana ve babalarının rehin alındığını gördüm. 65. yaşındaki yaşlı bir babaya oğlunun nerde olduğunu söyletebilmek için işkence yapıldı, cinsel organına elektrik verildi. Konuşmamakta direnen yiğit insanlarımızı çözebilmek için gözlerinin önünde eşleri çırılçıplak soyuldu, ırzına geçilmekle tehdit edildi. Kiminin de ırzına geçildi. Birçok genç kıza tecavüz edildi. Yine bir Kürt yurtseverinin içine düşürüldüğü korkunç duruma tanık oldum. İşkencede konuşmadı. Karısını getirdiler. Çırılçıplak soydular, sarkıntılık ettiler, dövdüler. Yine konuşmadı. İşkenceci için iğrençliğin sınırı yoktur. Bu kez de bu yiğit Kürt yurtseverinin 1,5 (evet bir buçuk) yaşındaki oğlunu şubeye getirdiler, babasının gözü önünde bu küçük yavruyu tokatladılar, duvara çarptılar, hatta ısırıldılar. Evet, bunları insanlığımızdan utanarak, öle öle yaşadık. Yok olacağımızı, silineceğimizi sandılar. Bu nedenle de habire açık

verdiler. Hepsinin kimliğini öğrenebildik. Elbette gözlerimizi bağladılar. Ama yalnız işkence aşamasında. Hatta bir keresinde gözlerimi bağlamadan işkence yaptılar. Bu yüzden Mersin 1. Şube yöneticilerini ve sorgucularının, polislerinin tümüne yakınıni saptayabildim, isimlerin doğruluğu mahkemede kanıtlandı. Başta 1. Şube müdürü, kimileri mahkemede tanık olarak dinlendi, isimlerin doğru olduğunu anladık. İşkencecilerin isimlerini size bildiriyorum: 1- Ömer GÜNEŞ: 1. Şube müdürü. Onun bilgisi dışında hiçbir işkence olayı yoktur. İşkence onun direktifiyle yapılır. Kendisi geri planda durur ve işkencede iz bırakmayan yolları tercih eder. Falaka, askı, elektrik, hayaların sıkılması ile eş ve çocukların rehin alınması vs. gibi psikolojik işkence yöntemlerini dener. 1980 Ağustos'unda devrimci bir öğretmen Ali Uygur, Mersin 1. Şube'de öldürülerek belediye'nin kimsesizler mezarlığına gömüldü. Bu cinayetin de sorumlusudur. 2- Hanefi AVCI: Mersin 1. Şube sorgulama amin. Komiser rütbesinde, işkenceye katılır. Dozajını ayarlar. "Ben duvarı bile konuştururum" der. 1981 yazında Adana'da yapılan bir törenle MGK tarafından 6. Kolordu aracılığıyla ödüllendirildi. MHP eğilimli 3- Mustafa KARTAL: 1. Şube ile MİT arasında kurulmuş bir

18

çalışma grubu olan "istihbarat" grubundan, komiser rütbesinde. Mersin 1. Şube'ye geceleri illegal bir şekilde gelir. İşkenceyi bizzat ve zevkle yapar. "Polis yakalıyor, polis yargılamalı" der. MHP'lidir. 4-

Adem DEMİR: 1. Şube'de sorgulama amiri yardımcısı idi. Daha sonra mali şubeye geçti. Sorgulama ve işkenceye aktif olarak katılır. MHP eğilimlidir. 5- Kemal CANER: "İstihbarat" grubu amiri. O da Mustafa Kartal'la birlikte 1. Şube'ye gizlice girer. Zabıtlara imza atmaz. İşkenceye katılır. 6- Tayip ÇAKAR: Mersin 1. Şube'de sorgulama timinde çalışır. Yani işkence yapar, ifade zaptı tutar. Lakabı "sütçü" dür. Mezarlık civarında oturur. MHP'lidir. 7- Yusuf ALTINBAŞ: Sorgulama timinde polis memuru. Azılı işkenceci. Lakabı "baytar". 8- Sabri TIRYAKİ: Mersin 1. Şube'de bekçi. Sadist, sapık bir işkenceci. Bütün işkencelere katılır. Zevk için işkence yapar. 9- İlhan LOKUMCU: Sorgulama timinde polis. İşkenceye girer. İşkenceci amirleri tarafından araç olarak kullanılır. 10- Ramazan TANKUT: Kürt'tür ve bazen kürtçe konuşarak Kürt yurtseverleri etkilemek için kullanılır. Şu anda karakol polisidir.

Sinan Özkan

*

Gelibolu- 27.5.1984

BU ACIYI BENİMLE BİRLİKTE PAYLAŞMASINLAR

Bu size ilk mektubum. Daha doğrusu ilk mektubumuz. Çünkü bu mektup yalnız bana ait değil. Dostum, arkadaşım, yoldaşım, kardeşimle birlikte yazıyoruz. Ama tek bir elden yazılmış gibi yazıyoruz.

Geçenlerde tanıştığımız 67 yaşında ve koyu anti komünist bir adam, Amerika'nın elinde olan ve kullanıldığında onun değimiyle "Rusya'yı" yerle bir edecek olan nükleer bomba'dan sevinçle söz edince birden

tüm vücudumun buz gibi olduğunu hissettim. Ve bu mektubu yazdım. Bu adamın dünyayı bir anda yumurta gibi ikiye bölebilecek güçteki bombalardan böylesine sevinçle söz etmesi inanın beni öylesine sarstı ki anlatamam. Hadi, isterseniz biraz daha iyimser bir biçimde konuşalım. Dünya hepten yok olmasa bile, nükleer bir felaketten sonra şans eseri sağ kalabilmiş insanların yüzde sekseninin daha sonraki yaşamlarını sakat ve hastalıklı olarak geçirecekleri düşünülürse, insan

19

yine dehşete düşüyor. Çünkü, ben de sakatım. Hem de vücudumun yüzde seksenini kullanamaz bir durumdayım. Bu, acılı ve zor bir yaşamdır. Nükleer bir savaştan sonra insanların nasıl korkunç bir yaşam süreceklerini en iyi ben ya da biz kestirebiliriz. Ve bu adam karşıma geçmiş gülererek bana bu bombanın iyiliklerini (!) anlatıyor. Hayır! Ben hiç bir zaman dostlarımla, sevdiklerimin (ve hatta düşmanlarımla bile, ki onlar kanımıza susamışlar) bu ortak acıyı benimle birlikte paylaşmalarını istemem, isteyemem!

Ben sakatım, kardeşim de öyle. Her ne olursa olsun her koşulda böylesi görüşlere karşı savaşmaya şerefimiz üzerine söz

Veriyoruz.

İki Yoldaş

*

İzmir- 16.5.1984

ARTIK TEK GÜVENCEM KOMÜNİSTLERDİR

7 yaşında başladım okumaya. 3'e kadar okudum. Aile durumum çok sarsık olduğu için devam edip, 5'ten diploma alamadım. Çünkü kalem bulduysam defter bulamadım. Çok zaman okula önlüksüz gittim. 16 yaşında gelin oldum. Bir kız çocuğum oldu. Yoksulluk boynuma çöktü. Kocam çalışmıyordu. 6 sene böyle yaşadıktan sonra Ankara'dan İzmir'e gelip çalışmaya başladım. Ömrümün 13 senesini sigortasız, sendikasız ellerin işlerinde bitirdim. 3 tane daha çocuğum oldu. Bir pazar günü çocukların babalarının mapusa düştüğünü öğrendik. Artık bir gün işe gitmesem çocuklarım aç kalıyor. Ev kirası, elektrik parası, yeme, giyme parası hepsi bana bakıyor. Bazen sabahları "bugün kalsın iş, işe gitmeyeceğim" diyorum Kollarım çok ağrıyor. Ertesi gün o parayı yedikten sonra mecbur oluyorum her yerin ağrarak yine gitmeye.

33 yaşına geldim, hep yoksullukla çarpışıyorum. 13 yaşındaki kızımı hiç okutamadım. Bir ana olarak yüreğim hasretle gitti. Öbürlerini okutmak için mücadele ediyorum. Çocuklarımın bile umudu kesik olduğu için hiç sesleri çıkmıyor. Bakıyorlar benim acı halime, onlar da benimle birlikte bu acıyı yaşıyorlar. O çocuklarımın her şeyde gözleri kalıyor.

Kime derdimi söylesem, "deli misin, insan aç kalır mı?" diyor. Fakat ben aç kalıyorum, hiç de halime şükretmiyorum. Günden

güne zam geliyor, bir şey alamıyoruz. Günde gelen, günde gidiyor. Ortalama günde 1200 lira veriyorlar gündelikçilere. 10 tane ekmek giderse 5 nüfusa, hani bunun tuzu, yemeği? Gerisini siz düşünün. Bazen peynirle ekmek yiyoruz. "Çocuklarım, idare edin, az yiyelim, babanıza da biraz para salalım" diyorum. Gene de yetmiyor. Her gün bir zam geliyor. En ucuzu soğandı. O da oldu 200 lira. Bazen soğanla yemek yapıyordum. İnanın ki, şimdi soğanı bile alamıyorum. Evime 100 liralık et bile girmiyor. Ben mide ağrısından ölüp geberiyorum. Oğlumun boğazında guatr çıktı, parasızlıktan doktora gidemiyorum. Artık bu hayat şartlarına bir son vermenin zamanı geldi. Zenginlerin her gün parası artarken yoksulların kimi sokakta kağıt topluyor, kimi benim gibi ev işlerine gündeliğe gidiyor. Hiç birisi de tok değil. Bu hayat şartlarına son vermenizi istiyorum. Bu yolda ben de sizinle beraberim. Beni 13 yaşımdan 33 yaşıma kadar komünistlerden korkuttular. Bir sürü yalan söylediler. Şimdi artık komünistlerin bana anlatıldığı gibi olmadığını biliyorum. Komünistlerin sömürücülere karşı savaştığını, bizim gibi yoksullardan, çalışanlardan yana olduğunu, fakir zengin diye bir şeyin kalmayacağı, çalışanın hakkını alacağı bir düzen için savaştıklarını öğrendim. Bunları öğrenince çok sevindim. Şu ana kadar sizlerle karşılaşmadım, ama sizinle beraber olmayı isterim. Artık tek güvencem komünistlerdir.

Radyoyu dinleyen benim gibi işçilere, emek veren, çalışan insanlara sesleniyorum. Hep beraber olalım. Kavgadan kaçmayalım. Halkı uyaralım. Kavgadan kaçarsak bu işin sonu kötüye varacak. Bizim

gibiler el ayak altında kalıp çaresizlikten kötü yollara düşecekler. Bunun için yalnız 1 kişi ile olmaz. Hep beraber olmayı istiyorum. Artık komünistlere inanıyorum ve benim de komünist olduğumu söyleyerek bitiriyorum mektubumu.

Nermin Ersoy

Not: Tabii ki gerçek adım değil, yoksa hapse tıklarlar komünist diye...

*

Rüsselsheim- 30.5.1984

BİZ SINIF SAVAŞIMINA "UYARIZ"

Biz Türkiyeli işçiler, F. Almanya'da işten atılırken, sınır dışı edilirken, her türlü haksızlığa uğrarken seslerini bile çıkarmayan, Alman gerici ve faşistlerinin kışkırttığı Türk düşmanlığı karşısında

21

bizi yalnız bırakan konsolosluklar ve onların işbirlikçisi Türk faşistleri, şimdi 35 saatlik iş haftası için grev savaşımı başlayınca birden konuşmaya başladılar. Bize "bu Almanların işidir, siz karışmayın" diyorlar. Biz F. Almanya'daki Türk ve Kürt Türkiye'li işçiler 35 saatlik iş haftası savaşımına nasıl karışmayız? Biz burada sömürülmüyor muyuz? İşsizlik var, diye biz işten ve hatta bu ülkeden atılmıyor muyuz? Sermaye ezerken, horlarken, dil, din, ulus farkı ne kadar gözetiyor? Eğer 35 saatlik iş haftası savaşımı başarı kazanırsa, işsizliğin azalmasının bize de yararı olmayacak mı? Eğer işçi sınıfının başarılı savaşımı ile biz Türkiyeli işçilere karşı hiçte dost olmadığını

çok iyi gördüğümüz F. Alman hükümeti ve tekelleri geriletilebilirse - ki bu olanaklıdır- bu yabancı düşmanlığını körükleyenler için de bir yenilgi olmayacak mı?

Biz Türkiyeli işçilerin çıkarını gerçekten düşünen herkes bizim Alman işçileriyle birlikte savaşıma atılmamızı destekler, bize bu savaşta arka çıkar.

Alman ve Türk gericilerinin umduklarının tersine, biz Türkiyeli işçiler kadın-erkek 35 saatlik iş haftası savaşımına aktif katılıyoruz. Alman ve öteki uluslardan işçi kardeşlerimizle birlikteyiz. Çünkü çıkarlarımız bir, bizi bekleyen tehlikeler aynı, kazanırsak birlikte kazanacağız.

Kendimize "Türkler grev kırıncıdır" dedirtmeyeceğiz. İstiyoruz ki "Türkiye'li kardeşlerimiz savaşkandır" desinler. Gerçek entegrasyon-uyum nasıl olurmuş herkese göstereceğiz. Biz sınıf savaşımına uyarız, işçi sınıfıyla savaşımında bütünleşiriz. Çünkü biz de işçiyiz.

Şimdi davullarımızla, zurnalarımızla, ulusal özelliklerimizle sınıfın savaşımında, grev alanlarındayız.

Feridun Güler

*

İzmir-25.6.1984

EVDEKİLER AÇ OLUNCA

Cuntanın kuklası Özal, kapitalistlere peşkeş çekmek için idari reform diye adlandırılan bir kararla tüm demokratik kuruluşları çökertti ve bütün yetkileri elinde topladı. Üretici o sıcak güneşin altında alın terini, el emeğini akıtarak ürettiği, topladığı ve hasadını yaptığı pamuğu kendi kurduğu kooperatifine teslim eder-

ken alacağı paradan tesis fon edinme parasını seve seve verir. İşte bu fonda biriken paralarla meydana getirilen fabrikalar (iplik ve yağ kombinaları) Özal hükümetince özel sektöre peşkeş çekilmek üzere elkonulmuş ve zapt edilmiştir. Üreticinin gecedir, gündüzdür, gece yarısıdır demeden ilacını gübresini vererek yaptığı üretimle meydana getirdiği bu demokratik kuruluşlar, bu alın teri el emeği kuruluşlar hukuken ortakların rızası alınması gerektiği halde, el konuluyor. Özal kimin malını kime satıyor? Gelelim, biz işçilerin durumuna. Biz Tariş zeytinyağı kombinasında çalışan işçiler 20.6.1984 Çarşamba günü yemek boykotuna başladık. Genelde 30 bin lira ücretle çalışan bizler, 15 bin lira ev kirası, 3 bin lira yol parası veriyoruz. Geriye kalan 10-12 bin lirayla da bu hayat pahalılığında evimizi geçindirmek zorundayız. Domatesin kilosu 250 lira. Pazara çıkamıyorsun, alıp yiyemiyor-sun. Bizler açlığa ve sefalete mahkûm edildik. Cunta, Özal hükümeti sabretmemizi istiyor. Fiyatlar incek, enflasyon düşecek diye bizlerle alay edilmekte. Ocak ayı içinde yapılması gereken toplu iş sözleşmesi yapılmadı. Hükümetin katı tutumu nedeniyle, işyerinde yetki alan sendikaya yetki belgesi verilmemiştir ve verileceğe de benzemiyor. Oysa Ocak ayı istatistiklerinde Tek-Gıda-İş barajı aşmış ve yetkiye, toplu sözleşmeye hak kazanmıştır. Bu hak hiçe sayılarak Temmuz istatistiğine bırakılmıştır.

Bu şartlarda yemek boykotuna gitmemiz üzerine asker kökenli olan işveren temsilcisi "Taris'te çıkan yemekleri beğenmedinizde mi

yemediniz? Evlerinizde bu güzel yemekleri yiyebiliyor musunuz?" deyince, biz "evdekiler aç olunca ben yemişim Tariş'in güzel yemeğini neye yarar?" cevabını verdik. Bunun üzerine bizi nankörlükle ve vatan hainliğiyle suçlandı. Oysa biz hakkımızı istiyoruz. İnsanca yaşamak istiyoruz. Toplu sözleşmemizin yapılmasını istiyoruz. Hak istemek suç mu? Haklarımız verilmezse sonuna kadar direneceğiz.

Yüzelli işçi kardeşimizle başladık. İlerde binlerce işçi kardeşimizle devam edeceğiz.

*

Salihli-3.7.1984

YALNIZ BIRAKMAYACAĞIZ

İlçemizde ilerici yurtseverler üzerindeki baskılar sürdürülüyor.

"Aydınlar bildirisi" diye adlandırılan bildiriye imza attıkları için

23

12 yurtsever-demokrat insan İzmir Sıkıyönetim Komutanlığı'na götürüldü. Sıkıyönetim Komutanlığında ifadeleri alınan aydınlara gözdağı verilmek istendi.

Biz öğretmenler memur olduğumuz için bu bildiriye imza atamadık.

Salihli'den bu bildiriye imza atan 12 ilerici yurtsever aydını bu yürekli çıkışlarından dolayı kutluyoruz. Onları, üzerlerine yöneltilecek tüm baskılar karşısında yalnız bırakmayacağımıza söz veriyoruz.

Salihli'den bir grup ilerici-yurtsever öğretmen

*

İzmir- 10.7.1984

NASIL OLSA AÇ ÇOK...

Sizlere böyle mektup yazarak basına, yayına yansıtamadığımız sesimizi duyurabilmek beni çok sevindiriyor. İşyerinde yapılan zorbalıkları tüm ülkeye duyurmak istiyorum. Türkiye'deki yetkililerin yaptıkları açıklamalar tümüyle yalandır. Bunlar yapılan baskıları örtbas etmek için yalan söylüyorlar. Ama ben şuna inanırım ki, hiç bir ülkenin işçi sınıfı, kendi sınıf sendikasını ortadan kaldıran bir yönetime inanmaz.

İşyerimizin durumunu yansıtmak için bir örnek vereyim. Arkadaşlarla hal hatır sorarken artık hemen hepsinin "çok şükür" diyemeyip, "çok şükür diyecek gücümüz kalmadı" dediğini görüyoruz. Hiç birimiz bu yönetimden memnun değiliz. Patronlar 12 Eylül öncesi, "işçiler fazla para aldığı için biz de malları pahalı satmak zorunda kalıyoruz, işçiler grev yaptığı için Türkiye'nin ekonomisi batıyor, işsizlik artıyor" diyorlardı. Şimdi biz soruyoruz: 12 Eylül öncesi ekonomi işçiler yüzünden batıyorduydu, şimdi neden işsizlik böyle artıyor? Neden insanlar birkaç holding dışında yoksullaşılıyor? Artık bütün bu yalanlar açığa çıktı. Patronların bu yalanlarla hep işçilerin tepesine bindiğini gören işçilerin, kendilerine yeni bir yol aramaya başladığını gören patronlar, baskıyı daha da artırmaya başladılar. İşyerimde öğleden evvel ve sonra 15'er dakikalık çay molalarını kaldırdılar. Çünkü işçiler o molalarda oturup konuşuyor, dertleşiyorlardı. Patron işçilerin birbiriyle konuşmasından korkuyor. Yaptığı kârlar az geldi, gözü

doymuyor, insanın iliklerini sömürmeye alışmışlar onlar. Bunun için birbirleriyle konuşan insanları sanki cezaevindeymiş

24

gibi teker teker içeri çekip yargılıyor, işten atmaya çalışıyorlar. Zorla istifa kağıdı imzalatmaya çalışıyorlar.

Sözde Özal hükümeti, Kenan Evren'in izniyle, sendikal faaliyeti serbest bıraktı. İşyerine istediğimiz sendikayı getirmeye çalıştığımızda, sanki cezaevindeymiş gibi gözaltında tutuluyoruz. Bazı bölümlerde neredeyse kişi başına bir amir tayin edildi. Kimse kimseyle konuşmaya cesaret edemez durumda. Çok fazla çalıştığımız halde, "çabuk çalışın, bu işin çok seri yapılmasını istiyoruz. Gücünüzün tükendiği yerde bırakırsınız. Ceketinizi alıp gidersiniz. Sizin gibi açlar çok. Nasıl olsa başka biri gelir" diyerek tehdit ediyorlar. İşyerimizde yetki alamayan Metal-İş sendikasına izin veriyorlar, bizim istediğimiz sendikaya izin vermiyorlar. Patronun yaptığı yasal değil, yani kendi yasalarını kendileri uygulamıyorlar. İşçiler ise onların hazırladığı yasaları bile uygulayınca karşı çıkıyorlar. Şimdi de devrimci görünümlü yeni bir sendika kuruyorlar. Fakat onların her yeni oyununa karşı biz de tedbirimizi almayı ihmal etmiyoruz.

Yaşasın Türkiye işçi sınıfının birlik ve beraberliği...

Durmuş Türe

*

İzmir-30.7.1984

ELEŞTİRİLERİ AFFEDEMİYİZ

"Af kapsamına kimleri alalım, kimleri almayalım" diye tartışıp duruyorlar. Kenan Evren ve Turgut Özal diyorlar ki, "bize karşı yapılan eleştiri ve eylemlerin faillerini affedemeyiz. Ama halkın kendi içinde yaptıklarını affederiz. Çünkü onlar uzaktan yakından bizi ilgilendirmiyor. Ama bunu öyle yapmalıyız ki, halk anlamasın." Yani onlara göre, cinayet, soygun, ırza tecavüz gibi suçlar affedilebilir suçlar. Fakat onların anayasalarına, NATO'larına, AET'lerine, yani babalarına karşı gelenler affedilemez. Bu suçlular 18 değil 14 yaşında bile olsalar aşılmalı. .Ama 5 yaşındaki bir kız çocuğuna tecavüz etmiş birisi affedilebilir. Çünkü bu onların sorunu değil halkın kendi sorunudur.

Güneşin Sofrasındayız (Gül Çiçek)

*

25

ÜZERİME DÜŞENLER! DAHA AZ YAPTIĞIM İÇİN PİŞMANIM

Yayınlarınızı izlemede belki de Türkiye şampiyonuyumdur. 33 yaşındayım, işçiyim. 15 yıl fabrikalarda işçilik yaptım. Ama şu anda işsizler ordusu mensuplarındayım. Kara listedeyim de ondan. Milyonlarca kişinin yarı aç yaşadığı ülkemizde benim ailem de gerçek bir katliamla karşı karşıya. Çocuklarım açlığın pençesinde. Üstelik

eşimle birlikte çalıştığımız yılları rezilce hiçe sayarak bizleri sıfıra indirdiler. Şöyle oldu:

1973 yılında ... Sanayii'nde işe girdim. Buradaki sendika Birleşik Gıda-iş adlı gerici bir sendikaydı. Tam 4 yıl bıkmadan usanmadan gerçekleri anlata anlata 1976'ya geldik. 1976'da bir gece patronların kalesi, "Tanrı Türk'ü korusun" pankartının asılı olduğu sendikadan DİSK'e geçildi. Gece yarıları işçileri illerden, ilçelerden taksilerle, motosikletlerle, kamyonlarla notere götürerek Kocaeli'de bir gecede DİSK Gıda-İş'in, işçi sınıfının şanlı bayrağı dalgalandı. Hani olmazdı, oldu ve 1978 yılında sözleşmeyi DİSK imzaladı. Bir gece saat 12 vardiyasına girerken personel şefi, işletme şefi, iki bekçi beni işe sokmayarak müdüriyete götürdüler ve iki kağıt uzattılar. "Ya istifa biraz tazminat, ya da atılma" dediler. Dövme, camdan aşağı atma tehdidiyle kağıdı imzalattılar ve ebedi kara liste başladı.

1982'de şirketin bağlı olduğu holding iflasın eşiğine geldi. Bu defa işçilerin parası, aylıkları aylardır ödenmiyor. Sıkıyönetime şikayet ettiler. Komutan şöyle demiş, "İşsizlik çok var. Paranız er geç verilecek. İşiniz var ya ona şükür edin. Hadi işbaşı!" Bölge çalışmaya gitmişler. Onlar da "işbaşı" demişler.

Geçen gün pazarda patronun adamı olan eski bir işçi arkadaşı gördüm. Bize "komünist" diyordu. Tek Gıda-iş'in bültenlerini dağıtırdı. Şimdi bu eski militan pazarda eski bir çocuk arabasında leblebi tozu karışımı 50 liraya çikolata satıyordu. İşine de devam ediyor tabii. Ama maaş verilmediği için çaresizlikten bunu yapıyordu. Beni gördü.

Tezgahından kaçtı, yandaki bir satıcının yanına gitti. Kafasını

saklıyordu. Yer yarılrsa da içine girseydi. Utandırmamak için hızla yanından geçtim. Şimdi temsilciler, eskiden işçilerin "komünist" dediği kişiler. Onlara sarılmış. Başka çare yok.

26

Çevrenizden haber verin diyorsunuz. Vereyim: Kentte inşaat işleri tamamen durmuştur ve yeni hiçbir temel yoktur. Fabrika civarlarındaki insan sağlığına aykırı eski evler bile 15 bin liradan başlıyor. Ama Gölcük'de, İzmit'de subay lojmanları, suyu, sabunu, kaloriferi içinde yerden mantar gibi bitmektedir. Bu durum dillerdedir. Hemen hemen kirada oturan ordu mensubu kalmamıştır. Çevreleri kalın duvarlarla çevrilip, nöbetçiler beklemektedir.

Çevremizde birçok kişi gözaltına alınıp işkenceden geçmiştir. Birinin gözü döve döve kör edilmiştir. Bu kişinin üç yıldır mahkemeye çıkarılmadığını komşuları söylemektedir. Kocaeli gibi sözde devletin varlığı güçlü yerde sigortasız, kaçak ve her türlü yasal haktan yoksun insanlara hergün yenileri katılıyor. 12 Eylül'den sonra patronlar Petkim gibi büyük işyerlerinde işçilere "İşine gelirse çalış. Gelmezse ceketin orada, kapı orada" deyip en ufak bahaneyle kapıyı gösteriyorlar. Pirelli, Good Year, Mahle Piston gibi işyerlerinde bir defa işe geç kalma -5 dakikalık- af. İkincide işçi içeri bile alınmamaktadır.

"Özgürlük ve demokrasi geldi" laf salatalarına gelince. Artık bu laflar kimseyi kandırmıyor. İlk hava gitti. Ümitler kırıldı. Şimdi, değişmez

denen insanlar da hızla değişmeye başladı. Düzene karşı inanç adım adım zayıflıyor. Terörün hiçbir zaman durmadığına en sağcısı bile inanıyor. Artık çöktüler, daha da çökecekler. Hızla inişe gidiyorlar. İşçi sınıfının iktidarı yakındır. Kıvıllı bayrak güneş gibi doğacaktır. Biz eşimle birlikte buna inanıyoruz. Bu düzenden nefret ediyoruz, kinimiz sonsuz.

Son olarak şunu söyleyeyim: Eğer geçmişteki düşünce ve eylemlerimizden dolayı suçlanıyorsak, bundan hiçbir suçluluk duymadığımdan başka üzerime düşenleri daha az yaptığım için pişmanlık duyuyorum sadece. Sömürü düzeninin ikiyüzlülüğünü çırılçıplak gördükçe geçmişteki düşüncelerimle, işçi sınıfına olan inancımınla övünüyorum

Zafer işçi sınıfının olacaktır.

*

GÖNLÜNÜZÜ RAHAT TUTUN İstanbul ' 21 -8'1984

10 Eylül'de TKP, Partimiz 64. yılına giriyor.

Partimizi çocukluktan gençliğe ilk adımlarımı attığım yıllarda tanıdım.

14 yaşında ilerici gençlik hareketine, 16'mı henüz

27

bitirmiştim ki, partiye girdim. Çok genç yaşlarda, 12 Eylül öncesi bizlere yönelen terör, baskıdan kurtulmak için inançlarımı bırakmak mı, yoksa onlara sarılmak mı gerektiği sınavını inançlarıma daha da sarılarak verdim. Bu bana defalarca dayak yemeye, kurşunlanmaya,

bir yıl kadar evimden uzak, sağlıksız koşullarda yaşamaya mal oldu. Şimdi beni yerden yere alan midemdeki ileri derecedeki gastrit o dönemlerin bir hatırasıdır.

Darbe sırasında siyasi polisin eline geçmemek için iki ayrı dönemde toplam bir buçuk yıl kaçak yaşadım. Özellikle bu dönemlerde sağlığım iyice bozuldu. 49 kiloya kadar düştüm. Öğrenci olmama rağmen, parti görevlerimi yaparken aynı zamanda çalışmak zorunda kaldım. Geceleri ya da gündüzleri, o işten o işe koşarken aralarda okudum. Ağır baskı koşullarında var gücümle çalıştım. Partimin bana verdiği görevleri tüm enerjimle yerine getirmeye çalıştım.

Yoldaşlar, bugün 21 yaşındayım ve benim yaşamımda devrimci mücadelenin, parti saflarında mücadelenin dışında kayda değer hemen hiçbir Şey yok. Parti yaşamından başka bir yaşam biçimi tanımadım. Ne ğrendimse partiden öğrendim.

80 ncesi bir iki kuk olay dışında içerde yatmadım. Hiç işkenceye yatırılmadım. Ama yoldaşlar Şunu rahatlıkla söyleyebilirim: Hiçbir baskı, zor, hile, aklımı yitirmediğini sürece beni partimden, ona bağlılıktan alıkoyamaz.

64. yılı kutlarken, sanki bana herkesten daha çok seviniyor-muşum gibi geliyor. 64. yıl beni çok coşkulandırıyor, duygulandırıyor. Ama bizim işimiz duygulanmakla bitmiyor. Önümüzde koca görevler, btnlkede ulusal .bir direnişin örülmesi görevi var. Şimdi ben geçmişteki olumlu anılarla yetinmiyorum. Geçmişe Şöyle bir baktığımda bugün daha fazlasını yapabileceğimi görüyorum. Yapmam gerektiği sonucunu çıkartıyorum.

Parti beni, birçok yoldaştan farklı olarak çok genç yaşta ele aldı. Çok şey verdi. Şimdi benim çok, çok, çok, ama çok daha fazla çalışmam gerekiyor. Yoldaşlar, bu noktada şunu söylemek geçiyor içimden: Gönlünüzü rahat tutun, burada görevlerini yerine getirmeye korkunç azimli genç bir yoldaşınız var...

Ali Hekimoğlu

*

KAFALI ADAM (!)

İstanbul - 3.9.1984

Ben bir esnaf dükkanında kasap olarak çalışmaktayım. Önce-

28

leri ANAP'ın 6 Kasım seçimleri öncesindeki o şatafatlı gösterileri ve propagandalarının yapıldığı günlerde benim çevremdeki esnaflar ve dükkana gelip giden küçük sanayici patronlar ANAP'a alkış tutuyorlardı. Öve öve göklere çıkarıyorlardı. Bir gün dükkanda yine bir küçük sanayi patronu kadın kahvesini içiyordu. O anda dükkanın önünden SODEP'in konvoyu geçiyordu. Kadın şöyle dedi: "Aaa, şu SODEP midir nedir, ne diye serbest bırakırlar şu komünistleri, ne güzel rahattık, sıkıyönetimi de kaldıracaklarmış, yine huzurumuz kaçacak". Daha sonra torba torba etleri arabasına koyduk gitti. Seçimler oldu, zamlar ardarda gelmeye başladı. Yine alkış tutuyorlar "Yapacak tabii, Ulusu hükümeti bütçeyi sıfıra indirmiş, Özal dengeliyor" diyorlardı. 24 Mart seçimleri oldu. Zamlar durmuyordu. "Şimdiye kadar gelen bütün hükümetler zam yaptı, tabii bu da

yapacak" diyorlardı. Aylar geçiyor, zamlar birbirini kovalıyor. Bu sefer diyorlar ki: "ANAP hükümeti kararlı, memleketi ya tam batıracak, ya da tam çıkaracak. Memleketi çıkarmak için elbet biraz sıkıntı çekeceğiz. Ama çıkaracak bu Özal. Yepyeni bir adam. Kafalı bir adam".

Bizim patron üç günlüğüne tatile gitti geldi ve gene kasanın başına geçti. Müşterisi geldi, et parasını verecek Patron eti bin liradan hesapladı. Müşteri fiyat tarifesini bildiği için itiraz etti. "Et 1000 lira değil 1100 lira" dedi. Patron şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu. Sonra "yahu gene mi zam geldi?" dedi.

Bugünler de öyle ki, dün et alan vatandaş bugün bakıyor yine zam, sinirleniyor. "Yahu insaf be!" diyor. Patron "biz yapmıyoruz zamları" diyor. İnsanlar kinini kusmak için suçlu arıyor, öyle ki, bizimle müşteri arasında sürekli bir gerginlik var. Dükkana gelen ve dün ANAP'a alkış tutan küçük işletme sahibi ve fabrika sahipleri şimdi inanılmayacak şekilde yakınıyorlar. "Para yok, işler durdu, ne olacak böyle, galiba bu hükümet bizi tümünden batıracak". Ben şaşıyorum 8 ay içinde bu insanlar nasıl böyle bambaşka oldular.

Dükkanın konumu nedeniyle her gün esnafı, işçisi, köylüsü, patronu ile konuşabiliyorum. "Ben hayatımdan memnunum" diyene rast gelmek hemen hemen olanaksız oldu.

A.Çetin

5.9.1984

BU DÜZENİN DEĞİŞMESİ LAZIM

Sizler Türkiye'nin durumunu biliyorsunuz. Ama ben bir daha size yaşadığımız acı durumu, bize yapılan zulümü anlatayım.

Güneydoğu Anadolu'da Ağustos'un ilk haftalarında cunta halk üzerinde amansız bir operasyon başlattı. Bu baskılar hâlâ devam ediyor. Kadın, kız, ihtiyar demeden toplayıp götürüyorlar, dövüyorlar. Genç kızlarımız bazı faşist subayların ve erlerin hakaretine uğruyorlar. Analarımıza ve genç kızlarımıza ağızlarına ne gelirse söylüyorlar, dövüyorlar. Halk kendini korumaya kalkınca da daha azgınlaşıyorlar. Hatta İran, Irak içlerine doğru asker çıkaracak sınırları ihlal ediyor ve ilerici, devrimci vatanını seven gençlerimizi vuruyorlar. Buna dur diyen yok. Kamuoyu susuyor. Kürtleri yıldırmaya çalışıyorlar. Herkes buralardan kaçsın ve Amerikalıları yerleştirelim diye her türlü baskıyı yapıyorlar.

Yapılanlar bununla bitmiyor. Tunceli, Malatya, Kars, Diyarbakır'da yani Türkiye Kürdistanı'nın her köşesinde baskı ve zulüm, yokluk ve hatta açlıktan ölen ve intihar edenler gittikçe çoğalıyor. Malatya'da geçenlerde şöyle bir olay oluyor: Birkaç devrimci gencimiz içerde yemek yerken evsahibi bacımız dışarı çıkıyor. Karşıdan gelen askerleri görünce kadın korkarak içeri giriyor. Askerler hemen şüphelenip içeriye girmeye çalışıyorlar. Çatışma çıkıyor ve kadını yakalayıp götürüyorlar. Bir hafta kadına işkence yapıyorlar. Kadının sırtına kum torbalarıyla vura vura öldürüyorlar. Bu yüzden bizde asker görünce kadınlarımız, kızlarımız tir tir titriyorlar. Halk korku içinde.

Bu ne biçim özgürlük, bu ne biçim demokrasi? Millet olarak bunu kınıyor ve bütün dünya kamuoyuna ve insan haklarına şikayet etmek istiyoruz. Bu baskıyı, bu zulmü dile getirmelerini ve kınamalarını istiyoruz.

Dünya devrimci hareketine sesleniyorum. Milletimizin huzur ve refahı için, geçmişteki bütün hatalarımızı düzeltip birleşip, el ele vermeliyiz. Milletle el ele, faşistlere karşı zulme karşı, işkenceye karşı savaşmalıyız. Hangi örgütten olursan ol, hangi milletten olursan ol, hangi fikri benimsersen benimse, bütün bu ayrılıkları bir tarafa atıp birleşmemizin zamanı gelmiştir. Birleşelim ki, işkencecilerden hesap soralım. Birleşelim ki, halkımızı sefaletten zulümden açlıktan kurtaralım.

30

Bu düzenin değişmesi lazım. Çünkü bu düzen bozuk düzen. Bu düzen milletin, fakirin, işçinin, köylünün düzeni değil. Bu düzen her sabah arı sütüyle kahvaltı yapıp, milyonlar saçıp savuran, her gün başka bir kadınla fuhuş yapanların düzeni. İşte bunlardan hesap sormalıyız. Ekmek bulamayanın, geçim sıkıntısı yüzünden intihar edenin hesabını sormalıyız. Bu karanlık bulutları ülkemizin üzerinden dağıtmalıyız.

G.K.

*

İskenderun - 2.10.1984

YALAN SÖYLÜYÖRLAR

İskenderun Demir Çelik fabrikasında 10 yıldan beri stajyer kademedede çalışmaktayım. 12 Eylül'den bu yana gericiğin, bağınazlığın kat kat arttığını her gün daha açık bir şekilde görüyoruz.

Gün geçtikçe satın alma gücümüz azalıyor. İnşallah iyi olur diyoruz. Ama iyi olan çalışanların durumu değil sömürenlerdir. Faşist ve gerici işçiler yüksek kademe ve kadro alırken, demokrat ve ilerici işçiler düşük kademe ve zor işte çalıştırılıyorlar.

Cunta başı Evren ve yandaşları utanmadan haftalık çalışma saatini 48 saatten 45 saate indirdik diye kamuoyuna açıklama yapıyorlar. Saat 08'de işbaşı 18'de iş çıkışı. Cumartesi tatil. Çalışma günü haftada 5 gün. Haftalık çalışma saati $10 \times 5 = 50$ saat. Faşist cunta öğle yemeği süresi 1 saati işçilerden alıyor. Ve kendi hesabına göre çalışma saati 45 saat oluyor.

Sönmez

*

İstanbul -23.10.1984

KİM HESAP SORACAK?

Beş yıl oluyor buraya geleli. Varımızla, yoğumuzla başımıza birer ev yaptık. Bizi bekleyen şeylerden habersizdik. Semt sakinleri elbirliği ile mahallemize cami bile yaptırdık. Ne olduy-

sa ondan sonra oldu. Yerimiz tapusuz olduğundan belediye zabıtaları gelerek bizi evlerimizi yıkmakla tehdit etti. Semt sakinleri birleştik. Dozerlerle gelen zabıtalalar ellerinde kazma küreklerle üzerimize yürüdüler. Yılmadık. Direnişimizi gören zabıtalalar daha da saldırganlaşarak tehditler savurdular. Bizler camide toplantı yaparak neler yapabileceğimizi konuştuk. Günlerce gelip tehditler savuran zabıtalalar evlerimizden bizleri çıkaramayacağını anlayınca bizleri bir araya getiren camiye yıkmaya kalkıştılar. Yaşlı, genç, çoluk, çocuk, yüzlerce kişi camiye doluştuk. Birbirimize sıkıca kenetlenmiştik. Bizleri "dışarı çıkın yoksa camiye başınıza geçiririz" diye tehdit ettiler. Direndik. Direnişimizi kıramayacağını anlayan zabıtalalar semtimizi terk ettiler. Ama daha sonra ağır tehditlerle, türlü bahanelerle üzerimize yürümeye devam ettiler. Neler çektiğimizi bir allah, bir de biz biliriz.

Belediye başkanıyla konuştuk. Yapılacak bir şey yok dedi. "Yer gösterin o zaman" dedik. Yanıt "kişi başına 70 bin lira verirsiniz". Bu ne biçim devlet? Bu ne biçim yönetim, adalet? Bunların zorbalıklarının hesabını soracak kimse yok mu?

Kahvelerde, evlerde toplandık. Sonuna kadar direnmeye karar verdik. Bir bacımıza radyonun saatlerini, dalga boyunu vermiştim. Birkaç gün sonra geldi ve şöyle dedi: "Allaha yalvarıyorduk, başımızdaki zorbaların hesabını kim soracak diye. Şimdi umutluyum, hesabını çok büyük yer soracak: Türkiye Komünist Partisi."

TKP'nin Sesi radyosu gerçekleri görmemize yardımcı oldu. Radyo "direnin, Evren'ler, Özal'lar kendi başlarına iktidarı terk etmezler. Hep

beraber devireceğiz. Hesabını birleşerek soracağız" diyor. Biz de direniyoruz.

Güneş Direnç

*

YÖNLENDİRMENİZİ BEKLIYORUZ

İstanbul -29.10.1984

Ben sömürüden ve emperyalizmden nefret eden bir Türk emekçisiyim. Türkiye'nin tüm şehirlerinde, kasabalarında, köyle-

32

rinde baskı ve zulüm var. Ayrıca faşist cuntanın Kürt halkı üzerindeki ağır baskısını daha çok duyurabilmek için daha fazla Kürtçe yayın yapınız.

Ben insanların barış ve özgürlük içinde yaşamalarını istiyorum. Bizler örgütsüz, bilinmeyen milyonlarız. Bunu unutmayın. Bizleri yönlendirmenizi bekliyoruz.

Kadir Yılmaz

*

Samsun - 12.10.1984

YEMİN EDİYORUZ

Ben Samsun'da Tekel işletmelerinde çalışan bir işçiyim. Bu dönemde çalışma şartlarımız o kadar zorlaştı ki, anlatmak çok zor. Çalıştığımız işyerinde sağlığımız gittikçe kötüleşiyor. İşyerimizde havalandırma yok, yemekhane yok, soyunma yerimiz yok, çocuklarımız için kreş

yok, yani sosyal olarak hiçbir şey yok. Bunlar olmadığı gibi her hafta sendika başkanımız gerici faşist Ahmet Baltacı gelip işyerinde bizlere nutuk atıyor. Şöyle diyor: "Bacılar, sizlerin fazla maaş almanız için çok iş çıkartmanız lazım. Eğer fazla iş çıkarmazsanız maaşlarınıza zam gelmez." Bizler zaten kadrolu işçi değiliz. Senede 11 ay çalışıyoruz 1 ay çalışmıyoruz. Sendikanın almış olduğu zamlardan çok az bir şey faydalanıyoruz. Elimize geçen 20 bin lira. Etin kilosu 1200 lira. Bu faşist Evren-Özal çetesi biz işçileri Türkiye işbirlikçi burjuvazisine satıyorlar. Fakat bizler bunu biliyoruz. Bildiğimiz için de iş yavaşlatma eylemine geçtik.

Biz emeğini satan, sömürülen işçiler yemin ediyoruz ki, bu böyle gitmeyecek. Faşist Evren-Özal çetesinden hesap soracağız. Bu Amerikan uşakları unutmasınlar ki, bu böyle gitmeyecek.

Gitmeyeceğini dünyada görüyoruz. İşçi sınıfı emeğini sömüren sömürücüleri alaşağı ediyor. Sonra kendi düzeni olan sosyalizmi kuruyor. Bu kaçınılmaz bir şey.

Gülay Fenan

*

33

İstanbul- 10.11.1984

ÖRTÜLMEMEYE ÇALIŞILAN GERÇEKLER

"Toplanan harçlar 'öğrenci harçlar fonu'nda biriktirilecek ve öğrencilerin beslenme, kültürel ve sosyal ihtiyaçları için

harcanacaktır" dediler. Paralı eğitimin yürürlüğe sokulduğu günlerde söylenen bu sözleri okulumuzdaki somut gelişmeler yalanlamaktadır. Paralı eğitim uygulamasının yürürlüğe sokulduğu bu dönem İTÜ tarihinde ilk kez yüzde 100 oranında yapılan zamla yemek kuponlarının ederi 50 liradan 100 liraya yükseltildi. Buna karşın yemeklerin kalitesi, kullanılan yağın niteliğinden kap-kacağın temizliğine, yemeğin türünden kıvamına kadar iyice düşürüldü. Yemeklerde kullanılan et miktarının azaldığı yetmiyormuş gibi protein değeri çok düşük patlıcan kızartması ve patates yemeği çok sık çıkartılır oldu.

Bunun yanı sıra okuldaki kantin sayısı da son derece yetersizdir. Örneğin yaklaşık 2000 öğrencinin bulunduğu Taşkışla binasında bir tek kantin hizmet vermektedir. Eğer 5-6 masanın, 20-30 sandalyenin olduğu, pencere dışında herhangi bir havalandırma aygıtının yer almadığı, öğrencilerin yoğunlukla dersler dışında bulunduğu öğlen saatlerinde -ve ayrıca program dışı- sık sık çay satışlarının durdurulduğu ve saat 16.30' dan sonra ise kapıların hepten kapatıldığı bu 100 metrekaarelik alanda verilen hizmete hizmet denirse.

Kültürel hizmetlere gelince. Geçen dönem hiçbir gerekçe gösterilmeden son verilen halk oyunu çalışmalarına bu dönem izin bile verilmedi. Yine geçen dönem, Aşık Veysel'i anma günü için halk müziği korosunda yer alan kimi arkadaşların, bilimsel araştırmalarla temellendirerek, özenle ve çarpıcı biçimde hazırladıkları program "sıkıyönetim izin vermez" sözleri ardına gizlenen rektörlük tarafından engellenmişti. Bu dönemdeki halk müziği çalışmaları ise, hiçbir

konuda öğrencilere söz hakkı tanınmayacağını vurgulayan tehdit ve uyarılarla başlatıldı.

Üniverstilerarası sportif ve kültürel ilişkilerin, ortak şenliklerin, tiyatro ve satranç turnuvalarının adının bile anılmadığı okulumuzda, kitaplıkların durumu da içler acısıdır. Mesleki ve teknik

34

kitapların bile çok az sayıda bulunduğu kitaplıklarda, birçok bilimsel kitap, adının kartotekslerde yer almasına karşın, raflardan, öyle anlaşılıyor ki, 12 Eylül sonrası kaldırılmıştır.

Öğrencisi, öğretim elemanı, çalışanı ile birlikte 20.000 kişinin yer aldığı üniversitemizin sağlık durumlarıyla ve sosyal problemleriyle ilgilenen Mediko-Sosyal merkezinde tamı tamına üç doktor görev yapmaktadır. Hem de yarımşar gün, yarımşar gün.

Öğrenciler ve personel için ucuz okul servisi, teneffüslerde boş zamanlarda öğrencilerin ve öğretim elemanlarının oturup sohbet edebilecekleri mekanlar, binalarda gereksinime yanıt verecek miktarda çoğaltma aygıtı, öğrenciler için özel dolaplar vb. istemler, ki bunlar son derece haklı istemlerdir, yukarıdaki istemler yanında adeta "lüks" kaçmaktadır.

İşte diktatörlüğün yalan ve demagojilerle örtmeye çalıştığı gerçekler bunlardır.

İstanbul Teknik Üniversitesinden Onur Deniz

*

GÖKOVAMIZI KURUTAMAZSINIZ

Yatağan - 18.11.1984

Geçenlerde TRT televizyonunda "Güney bir Őiirdir" isimli turizmle ilgili bir program yayınlandı. Bu program yurdumun karış, karış Amerika'ya üs için parsellenmiş bu güzel yurdumun güzel bir bölgesini, Fethiye'yi gösterdi. Őiirler okudular, güzel sözler söylediler. Ama Fethiye'nin 120 kilometre berisinde bir körfez var. O da bir ölü deniz kadar güzel, yeşilliği ve masmavi denizi ile tüm dünyanın insanların! ağıran bir yer. Bizler Gökova körfezi diyoruz. Kerma körfezi diye de geçiyor. Şimdi geçmişte gelişmemiz, kalkınmamız için turizmin çok önemli olduğunu durmadan söyleyen ANAP hükümeti halkın karşısına geçmiş, onlarla alay ederek, onları cahillikle suçlayarak buraya bir termik santral kurmak istiyor. Ülkenin geleceğini bir nebze olsun düşünmediklerini ortaya koyuyorlar.

35

Türkevleri köylerinin kadın, erkek, çoluk, ocuk demeden yaptıkları direnişe bugün ülkenin dört bir yanından dayanışma sesleri yükseliyor. Özal-Evren cuntasına binlerce imzalı dilekçeler gönderiyorlar. Bizler Yatağanlı ilericiler olarak bu termik santralin acılarını şimdiden, daha santralin inşaatı bitmeden yaşadığımız için direnen Türkevleri köylülerinin yanında sesimizi yükseltiyoruz. Çünkü bu santral bizim üç köyümüzü yerinden etti. Koskova Yatağan, Bozöyük, şahinler gibi çok verimli arazilerle çevrili bu yerde daha

şimdiden birçok bitki yetişmiyor. Asit yağmasıyla çevredeki ağaçları şimdiden kurutan, çevresinde yeşil bitkileri kurutan bu termik santrale bilinçli olarak karşı çıkıyoruz.

Ayrıca çevre insanlarına bilinçli olarak iş vermiyorlar. Muğla ve Yatağan dahil çevremizin ilerici yapısı, mücadele geleneği yüzünden, halkımız Evren-Özal çetesine karşı olmaları nedeniyle kara listedeler. Bu yörenin gençliği Amerikan köleliğine, faşist zorbalığa karşı olduğu için açılan yeni işyerlerine alınmıyor. Burada açılan bu iş sahasına öncelikle Denizli, Konya vb. illerden işçi alınacakmış. Acaba Gökova'da da mı böyle olacak?

Kahrolsun Evren-Özal cuntası. Yeşil alanlarımızı, mavi denizimizi, cennet Gökova körfezini onlara kaptırmayacağız. Burayı da Amerikan pazarı yaptırmayacağız. Yatağan'ımızı aldınız kuruttunuz.

Gökova'mızı kurulamazsınız.

Yatağanlı ilericiler adına Ateş Yalım

*

İzmir-20.11.1984

PERSONEL TASARRUFU

Evren diktatörü "devlet dairelerinde azami personel tasarrufuna gidilsin, devletin kasası boş yere akmasın" buyurup da, Özal iktidarı da devlet kasasını ENKA holdingle, Amerikan silah tüccarlarına, F-16 uçakları için, yeni kölelik anlaşmaları için peşkeş çekmeye başlayalı, TEK dahil birçok kamu kurumu yeni eleman almayı durdurdu.

9.10.1984 tarihinde Burhaniye'nin Yaylacık köyünde köye elektrik getirmek için köylüler kablo çekiminde çalıştırılırken, 15 bin voltluk cereyan taşıyan kablonun teması ile diri diri yandılar. Aynı zamanda köyün muhtarı olan Rasim Kuş olay yerinde can verirken, Osman Akkaya, Mehmet Yılmaz, irfan Gedik, Muzaffer Şen de kaldırıldıkları hastanede yaşamlarını yitirdiler. Diğer köylüler Fazlı Gedik, Ramazan Kuş, Selim Yılmaz ise geçirdikleri ameliyattan sonra elleri ve ayakları kesilmiş olarak, yürekler acısı bir halde köylerine döndüler.

Bu olay bir kaza değil bir cinayettir. Evet. Binlerce ehliyetli elektrikçi işsiz dolaştığı halde işe alınmazken, elektrik akımının tehlikesinden, 15 bin voltluk akımın ne yapacağından habersiz rençper köylüleri imece geleneğinden faydalanarak işin üstüne sürmek apaçık bir cinayettir. TEK gibi halka üretim ve hizmet götürmesi gereken bu kuruluşlara eleman alınmazken İçişleri Bakanlığı 1985 yılı içinde yeni 15.000 polis alınacağını bildiriyor. Bunlar da herhalde böylesi cinayetlere karşı halkta oluşacak tepkiyi copla, süngüyle, panzerle bastırmak için olsa gerek.

Hayat dolu insanların kömüre dönüşen vücutlarının, gencecik yaşta elsiz ve ayaksız bir ömür yaşamaya terk edilmelerinin hesabını, insan yaşamını hiçe sayan, her şeyi parayla, Amerikan dolarıyla ölçen satılmış Evren ve Özal'lar elbet bir gün vereceklerdir.

Ateş Barış

*

HALKINA SAHİP ÇIKMAK...

Zonguldak-23.11.1984

Sayın yoldaş ağabeylerim. Sayın örgüt mensupları. Tüm Kürt, Türk örgütleri. Yurtdışında çalışan Kürt, Türk halkı. Ülkemiz şu anda ateşle oynuyor. Zam üstüne zam geliyor. Halk giderek daha çok sömürülüyor. Ve yurtdışında çalışan işçilerimizin kesin dönüşte kendileri gelmiyor, cenazeleri geliyor. Bu olay biz Türk-Kürt halkını üzüyor.

Fransa'da Neo-faşistler tarafından kalleşçe öldürülen Kürt ve Türk işçilerinin cenazelerini görünce içimize en büyük acı indi. Biz bu duruma ağlarken faşist hükümet kalkmış kürsüde Fransa

37

yi protesto ediyor. Faşist diktatör, sen Fransa'yı protesto ediyorsun, bu faşistlerin umurunda mı? İş o ki, halkına sahip çıkmak. İş o ki, işçilerine sahip çıkmak. Yalnız Fransa'da mı öldürülüyor işçilerimiz. Almanya'da, Amerika'da, daha birçok ülkede böyle iş geliyor bizim başımıza. Niye geçen sene Almanya'da Semra adındaki Türk kızını kendini yaktı? Çünkü vatani yoktu. Çünkü memleketi yoktu. Çünkü gelip kendi köyünde oturacak evi yoktu. İş yoktu. Gelecekte Türkiye'ye, fahişeliğe sürünecekti. İşte buna dayanamayarak kendini yaktı. Diktatör hükümet buna da aldırmış etmedi. Şimdi biz Türk ve Kürt halkı soruyoruz: Kesin dönüşte işçilerimizin kendileri mi gelecek, yoksa cenazeleri mi gelecek? Durum böyle giderse maalesef cenazeleri gelecek.

Biz suçluyu dışarıda aramıyoruz. Suçlu diktatörlüğün hükümeti faşist Özal hükümetidir. Eğer Özal hükümeti kalırsa Kürt ve Türk işçileri dışarıda kalışça daha çok öldürülecekler. Cellat Evren ve Özal da bunları protesto edecekler.

Değerli yoldaş ağabeylerim. Biz Türk ve Kürt işçilerininin faşist hükümete karşı savaşmalarını istiyoruz. Yurtdışındaki Kürt ve Türk işçiler eğer vatanlarına sahip çıkmak istiyorlarsa mecbur savaşmalıdırlar. Yoksa işçilerimiz kesin dönüşte haklarını alamadan kovulacaklar. Peki nereye gidecekler?

Ülkemiz şu anda her taraftan ateşle çevrilmiş durumda. Ülkemize Pentagon cihazları yerleştirilmiştir. ABD, Türk ve Kürt halkını parçalamak istiyor. Buna karşı savaşalım. Yaşasın Türk ve Kürt halkı. Yaşasın devrimci mücadele.

TKP'nin Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşa saygılarımızı sunarız. Kürt örgüt liderlerine saygılarımızı sunarız. Bütün yoldaş işçi ağabeylerime saygılarımı sunarız. Bir hatam varsa af edin. Kalbimiz size bağlıdır. Siz bizi hangi yola koymak istiyorsanız, biz seve seve gideriz o yola.

Aliye Siyabent

*

DOKTORA 3,5 AY, SAĞLIK HİZMETLİSİNE 40 GÜN "EŞİT İZİN HAKKI"

İzmir- 1.12.1984

1876'larda 8 saatlik işgünü için onbinlerce emekçinin, işçinin haklı savaşmaları ve kazanımları 100 yıl sonra geri alınmaya

kalkışıyorlar. 1 Haziran 1984'ten itibaren 8,5 saatlik yeni işgünü hiçbir gerekçe gösterilmeden uygulamaya konmuştur. Katma bütçeye sahip üniversite hasta hanesinde ücretler yerinde sayarken, tüm sosyal haklar geri alınırken (döner sermaye gibi) çalışma saatleri yarım saat uzatılmıştır. Oysa bugün dünyanın her yerinde işgününü azaltma savaşımı verilerek çalışma saatinin 8 saatin altına inmesine çalışılıyor. Çalışma saatinin uzatılması ile az elemanla çok iş yaptırma amacı güdülmektedir. Oysa bugün ülkemizde çalışabilecek durumdaki nüfusun yüzde 22'si işsiz durumdadır.

Cunta döneminde üniversite hasta haneleri bilim ve araştırma kurumları olmaktan çıkarılıp, sağlık emekçilerinin sırtından büyük kârlar sağlanan "sermaye kurumları"na dönüştürülmüştür. Daha yaz başında yüzde 100 artırılan fiyatlar, Kasım ayında yüzde 50 daha artırılmıştır. Yatak ücretleri 2.000-8.000 liradır. En basit tahliller 1.000 lira, en küçük ameliyat 30.000-150.000 lira arasındadır.

Hasta'ya, hasta haneye adımını atar atmaz sorulan ilk soru "şikayetiniz ne" yerine "paran var mı?" oluyor. Ve depozit olarak en az 15.000 lira, cerrahi birimde ise 60.000 lira alınmaktadır. Halktan toplanan paralarla oluşan ve günlük girdisi ortalama 10 milyon liranın üstünde olan döner sermayeden ise yalnızca profesör ve doçentlere ödeme yapılıyor. Asistanlara, hemşirelere, sağlık hizmetlerine, teknik elemanlara döner sermayeden bir kuruş bile verilmiyor. Bizlere

verilen hak "daha az sesinizi çıkarın, daha çok çalışın"dır. Asistan ayda 6 nöbet, günde 36 saat karşılıksız çalışmaktadır. Hemşire 24 saat durmaksızın nöbet tutmaktadır. Sağlık emekçilerinin ne doğru dürüst servisleri, ne de kreşleri vardır, iş elbisesi ve ayakkabı, yemek hak getire.

Bütün bunların üstüne tuz biber olan yeni bir uygulama da sezeryanla doğum yapan sağlık emekçilerine izin hakkı. Bu izin doktor için 3,5 ay, hemşire için 2,5 ay, sağlık hizmetlisi için 40 gündür. Böylece anayasanın "eşit sağlık hakkı" anlaşılmış oluyor.

Bu gerici, zorba, çağdışı yöneticiler, işyerlerine sivil polisleri doldurarak en küçük haklı bir istemi dile getireni gözaltında tutarak bizleri sindirmeye çalışıyorlar. Sonra da "toplu işyerlerinde çalışmanız sakıncalıdır" gerekçesiyle açlığa mahkum ediyorlar.

39

İnsanların insanca yaşayabilecekleri, sömürsüz, özgür ve onurlu bir yaşam için kavgada sağlık emekçileri de var.

Serum

*

KİM ÖLDÜRDÜ?

İstanbul- 1.12.1984

Bir Salih Kaynar vardı. Ordu ilinin Mesudiye ilçesinden İstanbul'a çalışmaya gelmiş. Her gün binlerce işçinin sokağa atıldığı yerde iş bulup barınmak kolay mı? Sonra, adını bilip kendini bilmediği, yaşam koşulları kendine çok yabancı bir memlekette soluğu alıyor. Burası

Fransa. Üç beş kuruş kazanıp, çoluğuna, çocuğuna göndermeyi, bir kaç kuruş biriktirip oğlunun kızının istediği oyuncakları da bavuluna koyup döneceği günleri düşünürken, Fransız ırkçı ve faşistlerince kurşunlanır kahvede.

Salih'in cenazesi Yeşilköy havaalanına gelecekti. Ailesinin oturduğu Fikirtepe'den otobüslerle hareket ettik. Ortalama 3000 kişi vardık. Bunlar Salih'in dostları, arkadaşları, hemşerileri ve demokrat, aydın insanlardı. Otobüslerin önünde ırkçılığı, faşizmi lanetleyen bezler asılıydı. Gençlerin elinde 50x70 ebadında pankartlar vardı. Bunlarda da ırkçılığa duyulan kini ifade eden, yurtdışına emek göçünü yeren, Özal hükümetini vurdumduymazlıkla suçlayan yazılar vardı.

Yeşilköy havaalanında çok yıldızlı bir polis şefi girdi kalabalığın içine: "Toplayın pankartları" dedi. Kalabalık yüzüne tükürürcesine "Neden, Salih'i biz öldürmedik, neden bizim üstümüze geliyorsunuz?" dedi. Polis şefi kıvırtmaya başladı. "Cenaze hepimizin, bizlerin de yüreği yanıyor. Ama elden ne gelir. Sonra şunu unutmayın, içinize komünistler sızabilir".

Pankartlar teker teker ellerden alınırken kin ve nefret doruğa çıkıyordu. Polis şefi soruyor: "Bu pankartları size kim verdi?" Salih'in bir akrabası atıldı: "İlla birisi mi vermeli? Biz kendimiz hazırlayamaz mıyız? Asıl biz soruyoruz: Salih'i kim öldürdü? Salih neden el kapılarına gitti? Salih neden ülkesinde iş bulamadı?" Tabii onların bu sorulara verilecek cevabı yoktu, olamazdı da"

Rafet Akın

*

KENAN PAŞA DEMOKRASİSİ

Kayseri- 4.12.1984

Sayın TKP yetkilileri,

Önce selamlarımı sunar sizlere başarılar dilerim. Aslında ben bir komünist değilim. 47 yaşında memleketini, halkını seven bir kişiyim. Halen Tomarza'nın bir köyünde ikamet etmekteyim. Durumu şöyle ifade etmek isterim. Halkların özgürlüğünü ancak özgür insanlar savunabilir. Özgür olmayan ülkeler halklarının özgürlüğünü savunamaz. Bizim ülkemiz bir Amerikan uydusu ve uşağı haline getirildiği için halkının değil ancak bir avuç vurguncu, para babasının özgürlüğünü savunabilir.

12 Eylül darbesinden sonra başa geçen Evren paşa öyle bir demokrasi getirdi ki, 1984'ün ikinci ve üçüncü aylarında Kayseri'nin Develi ve Tomarza kazasında köy halkının imanını gevretti. Nereli olduğu ve nereden geldiği bilinmeyen özel komando ekipleri köyleri bir haydut gibi basıp köy halkını evinden tedirgin ettiler. Muhtelif evlere giren silahlı subaylar ve çavuşlar kocasını sormak bahanesiyle kadınlara sarkıntılık yaptılar. Bütün halkı köy meydanlarında ve Hitler usulü okullarda toplayıp gurur ve haysiyetlerini lekeleyecek işkenceler yaptılar. Eğer bunlara yalan diyen, TKP yalan söylüyor diyen bir namuslu kişi varsa sadece iki örnek verebilirim. Birincisi Kayseri'nin Tomarza ilçesinin Tahta Kemer köyüdür. Orda silahlı komando ekipleri köy halkını kış günü çırılçıplak soyup, kayınbabayla damadı

birbirine bağladıktan sonra hayalarına taş bağlayıp kadınlara seyrettirdiler. Bütün köy halkına akla gelmedik işkenceler yaptılar. İnanmayan burada tahkikat yapabilir. İkincisi, Şıhparak ve Persek köylerinde buna benzer işkenceler yapılmıştır. Kayseri' nin bütün köylerinde bu işkenceler vuku bulmuştur. Kenan Paşa'nın demokrasisi işte böyledir. Köy halkını çırılçıplak soyup sıra dayağı attılar, dayak yiyip hastanelik ettirir. Kadınlara sarkıntılık yaptırır. Köylüleri aç bırakır. Namusunu satmak zorunda bırakır. Bir avuç para babasına Türk halkını hizmet ettirir. Kendisi de demokrasi adı altında Amerikan borusu öttürür.

..... camisinin müezzini

41

*

Lice-6.12.1984

EMNİYET SARAYININ YAPIMI TAMAM

10 bin nüfuslu Lice'ye 1975 depreminden önce parlak nutuklarla salça fabrikasının temeli atıldı. Liceli olarak nutuklara inanıp sevindik.

Nasıl sevinmeyelim? Fabrika demek iş demektir. Hiç olmazsa 800-1000 işçi çalışır, sürekli bir gelire kavuşur dedik. Böylece aileleriyle birlikte 8-10 bin insan açlıktan kurtulacak, iş bulmak için başka diyarlara göç edip, iş bulamayıp kafası önde gerisin geriye dönmek zorunda kalmayacaktı.

10. senesini tamamladı, salça fabrikası hâlâ açılacak. Bizim işsizler de iş edinecek.

1981 yılında cuntanın Tekel Bakanlığı bir balon şişirdi. Lice'ye tütün işleme atölyesi açılacak diye. Bu işletmede 600 işçi çalıştırılacak denildi. Hepimiz yine sevindik. Fakat ağzımız yanmıştı, ileriye görenlerimiz sevincimizi "yapılmadıkça inanmayın" diye karşılıyorlardı. Aradan 4 yıl geçti. Henüz tütün işletmesinin temeli bile atılmadı.

1984 yılı Mayıs ayında, hükümet binasının hemen karşısında Emniyet binasının temeli atıldı. Toprağın altında işkence haneleriyle koskoca 4 katlı emniyet sarayının yapımı tamam.

Liceli olarak bizler tüm halkımızın gibi yardımlaşmayı severiz, misafirperveriz. Öyle hale geldik ki, şimdi evimize gelen misafire bir yumurta kırıp yediremiyoruz. Bırakın misafiri, çocuklarımıza bile yediremiyoruz. Satıp tuz, gaz, sabun almaya çalışıyoruz. Bir akrabamız, yakınımız, arkadaşımız, köylümüz kaza geçirse, hastalansa, zor durumda kalsa ona elimizi uzatamaz olduk. 4 yıldır peşpeşe gelen zamlar iyice belimizi kırdı. Kahvede bile çayı borca içmeye başladık.

Şimdi Liceliler olarak karşımıza dikilen emniyet sarayına baktıkça kafamıza iyice dank ediyor: Diktatörlük bize işyeri değil falaka yeri, işkence yeri yapıyor. Ve bu böyle devam edecek. Bu nedenle hıncımız, kinimiz, bilincimiz daha bir bileniyor. Ve şunu diyoruz: "Halkın gerçek iktidarı kurulmadan açlığımız bitmez".

Liceli

*

İzmir-9.12.1984

HER ZAMAN YANIMIZDA OLACAK BİR PARTİ

Fabrikamızda çoğunlukla sendikaya üye olduk, bazıları daha üye olmadılar. Bunlardan sendikasız, bir şoför arkadaşla konuştuk. "Ben üye olmam" diyordu. "Bu fabrika'da 5 yıldır çalışıyorum, patrondan bir kötülük görmedim" diyordu.

Aradan çok geçmedi. Şoför arkadaş arabayla göreve gitmişti. Yolda araba devrilmiş, şoför arkadaşın bir bacağı, 4 kaburga kemiği kırılmış. Ben çok üzüldüm ve geçmiş olsun demek için ziyaretine gittim.

Konuştuk, öteden beriden hoş beş ettik. Söz sözü açtı. Arkadaş bana "Haklıymışsın" dedi. "patronlar işçinin düşmanıymış, şimdi anladım. Şu halime bak. Bu halimle benim işime onyedinci maddeden son vermiş. Bizim işimizin güvencesi pamuk ipliği kadar bile sağlam değil" dedi.

Bir süre sonra aynı fabrikada çalışan bir başka şoför arkadaş daha işten atıldı. Yine araba devirmek yüzünden. Şoför arkadaş kolu bacağı kırık hastanede yatar, çoluğu çocuğu evde ekmek bekler.

İşte bizim dertlerimiz böyle çok büyük. Ölesiye çalışırsan, hak istemezsen, kaza yapmazsan, patrona yağcılık yaparsan senden iyisi yok. Amma velakin hakkını ararsan, kaza yaparsan (insan isteyerek kaza yapmaz. Bütün çalışanların başına heran gelebilir kaza) senden kötüsü yok.

Biz işçiler kazalarda, hastalıklarda da yanımızda olacak bir parti ve düzen istiyoruz.

Naci Uçar

*

Hollanda- 15.12.1984

MÜJDELER OLSUN

Daha düne kadar mektup yazarken elim titriyordu heyecandan. Fakat bugün öyle değil artık. Övünerek belirtmek istiyorum ki, artık kendimde daha çok güven daha çok cesaret buluyorum.

Türkiye işçi sınıfına müjdeler olsun. Türk ve Kürt halkına müj-

43

deler olsun. Bin kere, on bin kere, yüz bin kere müjdeler olsun.

Zindanlardaki yiğit yurtsever insanlara müjdeler olsun.

PPKK, TİP, TKEP, TKP, TKSP, TSİP selam olsun sizlere. Sizlerin attığınız bu büyük adım Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nı kurtuluşa götürecektir. Bunun yolu açıldı artık. Faşizmin korkulu rüyası, artık rüyasında sol birlik'i görüyor.

Selam olsun Sol Birlik'e!

Halkımızın isteğini yerine getirdiler.

Tahir Tuna

*

RADYO-TEYP YASAK

Diyarbakır-25.12.1984

Ben Diyarbakır'da askerliğini yapmakta olan bir erim. Orta ikinci sınıftan beri ilerici-devrimci görüşleri benimsiyorum. Solun içindeki

sürtüşmeyi hiç bir zaman tasvip etmedim. Mücadelenin başından bu yana birleşmeden yanayım, eylem birliğinden yanayım.

Mektubu bir grup ilerici asker adına yazıyorum. 6 Partinin birleşmiş olmasından ne kadar mutluyuz bilemezsiniz. Artık kalplerimiz bir atıyor. Radyomuzdan birleşmenin deklarasyonunu dinleme olanağımız oldu ve sürekli dinledik. 24.12.1984 tarihinden itibaren ise radyomuzun yayınlarını dinleyemez olduk. Taburlardaki radyo ve teypler toplandı ve bir sürü tehditler savruldu. Radyo, teyp bulursak kırar ve sizi de döveriz diye bangır bangır ilan ettiler.

Baskılar yalnız biz erlere değil subaylara da yöneliyor. Subayların yatak odaları ve çalışma odaları dinleniyor. Askerler de aynı şekilde takip ediliyor. Şöyle bir olaya tanık olduk. Subayların kaldığı oda elinde telsizi olan kauçuk ayakkabılı bir şahıs tarafından dinlenirken bir arkadaşımız hemen bölük komutanına bildiriyor. Bölük komutanı geliyor, adama bakıyor ve arkadaşına "korkma, o bizden" diyor.

Kürt halkı üzerindeki baskı olanca şiddetiyle devam ediyor. 7.

Kolordu alarmda bekliyor. Ağustos ayından bu yana Irak'lı generaller burada ve ne zaman dönecekleri meçhul.

Diyarbakır'dan bir grup ilerici Asker

44

Zonguldak-21.12.1984

BİLMEZLER İÇİMİZDE HANGİ ÇİÇEK YETİŞİR

Halkımız ilerliyor. Gittikçe doğruyu görüyor. İşçi, öğrenci, esnaf, madenci, bütün Kürt ve Türk halkı ilerliyor.

Ben Ereğli Demir elik Fabrikasında alışan işçi ağabeylerime soruyorum. "Siz hangi sendikaya bağlısınız?". İşçi cevap veriyor: "Biz Otomobil-İş sendikasına bağlıyız". Ben soruyorum: "Ya abe, ben 3 ay önce Ereğli gazetesinde okudum. O sendika sizi kandırmış, paranızı yemiş". İşçi cevap veriyor: "Yalan yazmış gazete. Bizim sendikamız yumruk gibidir".

İşçi elinde Cumhuriyet gazetesi okuyor. "Başka okuyacak bir şey kalmadı. Biz bunu okuyoruz". İşçiler büyük adamlar. Babayiğit gibi tertemiz söylüyorlar.

Ya ğrenci,.. Öğrenci ne diyor. Ben bir Kürdistanlı arkadaşıma soruyorum, bana cevap veriyor: "Ben lise son sınıfta okuyorum. Faşist ğretmenlere kendimi belli etmiyorum. Ve onlar bilmiyorlar benim içimde hangi iek yetişiyor. Ben okulda birincilik dl aldım. Matematik'ten, Coğrafya'dan, Beden Eğitimin' den hep ödül alıyorum. Gelecek sene de niversiteye gireceğim. Daha da başarılı olmak istiyorum. Ben bir Krdm. İlk nce Kürt halkı için ve sonra ezilen sömürülen bütün halklar için okuyorum. Benim arkadaşlarımın hepsi benim gibidir. Biz yalnız üniversitede değil, ordunun içinde de okuyoruz. Ama halk düşmanı köpekler bizi tanımıyorlar. Biz onları iyi tanıyoruz."

Ya esnaf ne diyor. Sabahleyin kahveye gelen esnaf önce zamları tartışıyor. zal hkmetine küfür ediyor. Birbirlerine sataşıyorlar. Biri diyor "ben istiyorum, daha da zam gelsin", öbürü "niye" diyor. Adam "Yahu, halkın aklının başına gelmesi için istiyorum" diyor.

Ya madenci ne diyor: "Geçen sene kazada ölen arkadaşlarımızın cenazesini çıkartıyoruz, başbakan Uluşu geldi. Ben dedim «Siz ölenlerin ziyaretine geliyorsunuz. Aşağıdayken gelip bizi ziyaret etmiyorsunuz.» Bir asker bana «Ayıp, sen başbakana nasıl öyle diyorsun» deyince daha da kızdım. Ölen arkadaşlarımızın cenazelerini gördükçe bağırdım: «Defol Uluşu! Defol Uluşu! Bizim sahiplerimiz siz değilsiniz. Bizim sahiplerimiz ülke içinde, dışında sizlere karşı savaşıyorlar.» Hiç bir şey demeden gittiler.

45

Çünkü bir söz deselerdi arkadaşlarımızın elinde kazma-kürek var, saldıracaklar onlara. Bundan korkup gittiler."

Evet, bu böyle gitmeyecek. Halkımız ilerliyor. Ama acelecilik yok. Her şeyin bir sırası var. Telaşa kapılmak yok. Akıllı, dürüst, sakin yürüyoruz. Faşizme karşı yarımlar bizim.

Aliye Siyabend

*

BİRLİK KALESİNİ ÖRMEYE

Suriye, Şam-30.12.1984

Yıllardır özlemini duyduğumuz, emekçi halkımızın davası uğruna mücadele eden parti ve savaşçılarından beklediğimiz birlik ve beraberliğin kurulduğunu, yıllardır durmak bilmeden yayın yapan TKP'nin Sesi radyosu aracılığıyla öğrendim. 6 Partinin katıldığı sol

birliğin savaşçularına bu alınan kararları hayata geçirmek için kollarını sıvamış her dostumuza başarılar dilerim.

Bu birliğimize yeni plan ve taktiklerle çöp dürtmek isteyenlerin bütün engel ve planlarını bozarak, 6'lı platformu geliştirip daha ileriye götürmeliyiz.

Bu birliğin bana verdiği güven ve destekle bu platformun yılmaz savaşçuları arasına benimde katıldığımı belirtmek istiyorum. Yeni yıla girerken, uzakta da olsam sizlerle elele bu birlik kalesini örmeye katılıyorum. Ortadoğu'dan tüm dostlara bin selam.

AZ

*

İstanbul-31.12.1984

12 EYLÜLDEN SONRA VEREM HASTAHANESİ DOLDU TAŞTI

Ben Türkiye'de yüz binleri aşkın veremli hastalardan biriyim. 21.

yaşındayım. 2,5-3 yıldır da verem hastalığıyla mücadele ediyorum.

Son yıllarda kayıtlı veremli hasta sayısının 180 bine ulaştığını yazıyor gazeteler. Ama meselenin köküne inilmiyor. Bu hastalığa

yakalanışımın hikayesini anlatayım:

1980 yılında cinayet zanlısı olarak cezaevine atıldım. Cezaevi

46

şartlarına direnç gösteremeyen vücudum sonunda hasta oldu. Daha doğrusu zorla hasta edildi. Bunun için cezaevi şartları derken dar anlaşılmasın. Bir örnek vereyim. Bir gün kapı altına çağrıldım.

Görevliler bana "sen buraya şahsi davadan geldin. Ama devrimcilerlesin. Onların komününe girmişsin" diye başlayıp her türlü hakaret ve tehditle devam ettiler. Devrimcilerle ilişkiyi kesmemi istediler. Bunu kesinlikle reddedince bir hafta sonra beni hücreye attılar. Kış mevsimiydi. Hücreye yağan kar ve yağmur buz oluyordu. Bir gece sonra gelip, devrimcilerle ilişki kurmamak şartıyla beni başka bir koğuşa vereceklerini söylediler. Ben yine reddedince özel olarak hazırlanmış sopalarla vura vura bayılıp, soğuk suyla ıslatarak ayıltılar. Böyle bir hafta hücrede kaldım. Cezaevi tabibine çıktığımda bana "sıkılıp üzülme, zatürree oldum korkusuna kaptırma kendini deyip koğuşa geri gönderiyorlardı. Vereme böyle yakalandım. 1983 yılının sonlarında delil yetersizliğinden beraatla çıktım. Verem Savaş Dispanseri'nde bir süre tedavi gördükten sonra dispanserin isteğiyle, Heybeliada sanatoryumundan randevu aldım. Üç ay yatakta tedavi gördüm. Bu süre içinde hastalarla yaptığımız sohbetlerde yüzde 98'inin fakirlikten, yoksulluktan ve kötü yaşam koşullarından bu hastalığa yakalandığını görüyordum. Hani yukarda randevu aldığımı belirtmiştim. Burada bir nöbetçi doktor "12 Eylül inkılabından sonra hastane doldu taşı. Taşanlar, şu anda yatanlardan az değil, sizin de o hastalar gibi beklemeniz lazım" diyerek bize 1 ay sonraya gün verdi. Hastaneden çıktıktan sonra bunu Dispansere bildirdim. Dispanser baştabibi Şebnem Akyüz imzasıyla bana tedaviye gelmemin mecburi olduğuna dair bir davetiye geldi. Gittim. Doktorum bana yönelttiği "neden dispanserle ilişkiyi kestin" sorusuna ben "ekonomik durumum" dedim ve daha sözümü tamamlamadan doktor "Bu bizim

çözümleyeceğimiz iş değil" dedi. Ben morardım kaldım. Oysa söyleyeceklerim vardı.

30 Aralık 1984 tarihli Milliyet gazetesinde Verem Savaş Derneği başkanı kendilerine kayıtlı hasta sayısının 180 bine ulaştığını bildiriyordu. Ama kayıt olmayan ve diğer sağlık kuruluşlarında tedavi görenlerin sayısını bilmediklerini ve hastaların genellikle 25 yaşın altında olduklarını söylüyordu. Ben şahsen 25 yaşın altındaki hastaların 180 bin değil 100 binleri aştığı

47

kanısındayım. Ve genç-yaşlı hastalara şu çağrıda bulunuyorum. Bu hastalığın asıl mikrobi yokluk, açlık kötü yaşam şartlarıdır. Bizleri yokluğa, açlığa, kötü yaşam koşullarına sürükleyen ise faşist düzendir. Faşist iktidarın başı olan Kenan Evren'ler, Turgut Özal'lardır. Bizim tedavimizde gerekli ilaçlar streptomisine iğnelerden, izavit Piazolina, Bemiks, Rifadin gibi haplardan daha önemlisi yeterli beslenme, iyi yaşamdır. Bunlar olmazsa ilaçlar pek işe yaramaz. Kenan Evren'lere, Turgut Özal'lara karşı verilecek olan mücadele açlığa, yokluğa, kötü yaşam şartlarına ve vereme karşı mücadele demektir. Bunun için devrimcileri destekleyip onların etrafında toplanalım. Devrimcilerle beraber sıkılmış bir yumruk gibi faşizmin suratına inelim. İşte verem savaş doktoruna da yumuşak bir dille bunu anlatmaya çalışacaktım.

R. T.

*

GÖZYAŞLARIMI TUTAMADIM

Salihli- 3.1. 1985

Ben ilkokul mezunu bir köylüyüm. Kendi arazimde çalışmaktayım. Ürünlerimizi yok pahasına satıp, yılı yıla nasıl ulaştırdığımızı bir biz biliriz.

TKP'nin Sesi radyosunu uzun yıllardır, ara sıra aksasa da dinliyorum. Daha önceleri, biz küçükken babam Bizim Radyo'yı dinlerdi. O zamanlar pek anlamıyordum, yalnız babam bizi tam o saatte sustururdu. Uzun süre radyodan hiç haberim yoktu. Ama Parti'den vardı. Vardı ama tekelci basının karalama haberleriydi bildiklerim. Parti ilgimi çekmeye başlamıştı. Radyo dinlemeye büyük merakım vardır, çok karıştırırım. Bir ara yine karıştırırken TKP'nin Sesi radyosunu buldum. Saati baktım ve her-gün bir önceki günden beş dakika önce aç aça radyo yayınının başını buldum. O gün, bu gündür dinliyorum ve anladım ki, TKP tekelci basının bize anlattığı gibi bir parti değil. O bizim partimiz. Ve ben bugün radyonun varlığını, yayın saatlerini ta-

48

nıdığım insanlara söylüyorum.

Bugün Sol Birliğin kurulduğunu öğrendim radyodan, içimde bir coşku, bir kabarma hissettim. Sevincimden göz yaşlarımı tutamadım.

En içten sevgi ve selamlarımla.

Kavga sesleri geliyor köylerden

*

İzmir- 10.1.1985

NEDEN KÜRTÇE KONUŞUYORSUNUZ?

Çiğli otobüs durağında Kürtçe sohbet eden üç kişi konuşmalarını sivil polis olduğu anlaşılan bir kişi araya girince kesmek durumunda kaldılar. Sivil polis: "Türkçe varken neden Kürtçe konuşuyorsunuz serseriler" der Kürtlere. Onlar da "Biz ailemizle, arkadaşlarımızla Kürtçe konuşuyoruz, bizi kimse engelleyemez, Kürtçe konuşarak daha iyi anlaşıyoruz. Hem biz okul yüzü görmüş insanlar değiliz.

Yeşilyurt'ta inşaat işçileriyiz" derler. Sivil polis "ben size gösteririm" diyerek üzerlerini aramaya başlar. Bu sırada itişme-kakışma başlaması üzerine çevredeki insanlar araya girerek bu üç kişinin suçsuz olduğunu, yalnızca aralarında konuştuklarını söylerler. Sivil polisi göstererek onun saldırdığını ve olay çıkartmak istediğini belirtirler. Bunun üzerine sivil polis oradan uzaklaşmak zorunda kalır.

Kemal Genç

*

ACIM DİNMEDİ

Çorum- 10.1.1985

Yayınlarınızı 3 senedir dinliyorum. Bu yayınları hiç kaçırmam. Büyük bir zevk ve merakla dinliyorum.

Ben size başımdan geçen bazı olayları anlatacağım. Geçen sene.....cezaevinde askerdim. Jandarma olarak görev yapıyordum.

Daha ilk günde işin iç yüzünü anladım, işkenceler, zorbalıklar tüm şiddetiyle sürüyordu. Bu işkence ve baskılar yal-

49

nızca mahkumlara karşı değil, alet olarak kullanılan, güçlerine dayanılarak ayakta durulan askerlere karşı da uygulanıyordu. İşkenceye bahane yaratmak için mahkumlara her gün yasada yeri olmayan zor sporlar, koşular yaptırılıp askeri marşlar söyletmek istiyorlardı. Mahkumlar kabul etmeyip bu insanlık dışı uygulamaya son verilmesini istiyorlardı. Zaten her türlü sağlık koşullarından yoksun bırakılan bu insanlara bunlar yetmez gibi bir de böyle akla hayale sığmadık şeyler dayatıyorlardı.

Yine bir gün mahkumların toplu direnişe geçtiğini söylediler. Bize mahkumları dövmemiz için emir geldi. Ben ve bazı iyi niyetli arkadaşlar işkenceye katılmamak için türlü kaçamak yolları aradık. Her zaman elimizden geldiği kadar o vahşiliği görmemeye çalışırdık. Bizim durumumuzdan mahkumlara sempati duyduğumuz anlaşıldı. Bir gün bizi, "sizler de vatan hainisiniz" diye disipline attılar. Bize yapılan işkencelerin, disiplin cezalarının ardı arkası kesilmiyordu. Neyse disiplinden çıkardılar. Bizi yine mahkumları dövmeye götürdüler. Dövme işlemi başlamıştı. Yurtseverler copları yedikçe yerlerde sürünüyorlardı. Onları o vaziyette görünce isyan edesim geliyordu. İşkenceler devam ediyor ama yiğit yurtseverler yılmıyorlardı. Ölüm derecesine geliyor ama yine de isteklerinden vaz

geçmeyip avazları çıktığı kadar haykırıyorlardı. Tek söyledikleri "yıkılsın faşist diktatörlük, yaşasın demokrasi, halkların egemenliği" diye haykırıyorlardı. bu vahşet sürerken benim iyice sabrım taşmıştı. Başımızdaki domuzlar "işkenceye devam" diyorlardı. Ben herşeyi unuttum. Disipline atacıkları, cezaya çarptıracıkları hiç umurumda değildi artık. Domuzlar "daha daha vurun" diyorlardı. Ben "vurmuyorum, siz vurun, öldürecek değilim" dedim. Beni hemen disipline attılar. Bana da işkence yapılmaya başladı. "Demek öyle ha, demek sen de vatan hainisin" diyorlardı. Bu disiplin artık askerliğim bitene kadar devam etti.

Şimdi askerliğim bitti. Ama acım dinmedi. Ben kurtuldum ama o yoldaşlar kurtulmadı. Faşist diktatörlüğün baskısı altında eziliyorlar. Bunun için acım dinmiyor.

Evren ve Özal beyler bir de kalkmış "Türkiye'de demokrasi var, işkence kesinlikle yok" diye yalan atıyorlar. Evren bey bizlere sorsun işkence var mı yok mu? Demokrasi mi yoksa diktatörlük mü?

50

Sizlerin aracılığı ile Türkiye'de ve yurtdışında bulunan, demokrasi ve özgürlük için savaşım veren ve cezaevlerinde işkenceye baskıya karşı direnen ilerici, devrimci yoldaşlara selamlarımı duyurmak istiyorum.

A. T.

*

İstanbul- 14.1.1985

KİM KIŞKIRTTI?

Oğlum hasta Sayıklıyor uykusunda "Baba, babaaa!

üzüm istiyorum, üzüm" Mevsimi değil üzümün Mevsimi gelsin
alacağım

Vallahi alacağım iki gözüm Coplar iniyor ayaklarıma ayaklarıma

"Konuş!. Kim kışkırttı sizi eyleme

daha başka yöntemlerimiz de var

hele bir söyleme" Oğlum kışkırttı!

Sonra karım, bakkal, manav, patron

Sayayım mı daha? Oğluma bir kilo üzüm bile

alamamaktan kahrolmaktansa bakamamaktansa yüzüne oğlumun

vurun ulan vurun yeğdir "onurlu, dik başlı ölüm".

A. Coşkun

*

17 SENEDE 120 GÜN DOLMADI

İzmit, Gebze- 16.1.1985

Türkiye Komünist Partisi'nin Sesi radyosunu sürekli olarak

dinlemekteyim. Adım ... . 33 yaşındayım, inşaat işçisiyim. 15 ya-

51

şımdan bu yana inşaat işlerinde çalışırım ve henüz sigortam yok. Her çalıştığım iş yerinde ya 3 ay ya da 5 ay çalışırım. İnşaat bitiverir. Hiç bir patron bir aylık sigortamı yatırmamış. Ya 10 gün ya da 15 günlük yatırılmış. Bense şu anda bel hastalığına yakalanmışım. Özel doktora

gittim. 2.500 lira muayene, 5.600 lira ilaç bir de katma değer vergisi var. Bu hepten belimi ağrıttı. 17 seneden beri İstanbul ve İzmit'te çalışıyorum. 120 gün sigortamı henüz doldurmadığım için Sosyal Sigortalar Kurumu bana bakmadı. Her çalıştığım patron bana asgari ücret vermekte. Yani inşaat yevmiyesi olarak 1.000-1.500 lira arasında para veriyorlar. Şu anda bir kilo et 1.300 liradır. 6 nüfusum. Kiradayım. Hiçbir sosyal hakkım ve güvencem yok. Her gün zam, her gün zulüm, ne yapacağımı şaşırıdım kaldım. Şimdi kış. Havalar soğuk. Odun yok. Kömür yok. Ev sahibi evden kovmaya çalışıyor, işte bu şartlarda yaşıyoruz. Selamlar.

Bir inşaat işçisi

*

ÇARE: BİRLEŞİP KARŞI ÇIKMAK

Konya-22.1.1985

Bizler Mayaş madencilik A.Ş. yeraltı Barit işletmelerinde tüm sosyal haklardan yoksun bir şekilde (hafta tatili olmadan, Pazar günü çalışmazsak çift yevmiyemiz kesilerek) çalışıyorduk. Böyle bir işletmede her an ölümle karşı karşıyaydık. Memleketimizde (Ordu) ve yöremizde iş olmadığı için bu işe başladık. İşe başlarken sözleşme yapmadık ve sözleşmemizi kapsayan maddeleri bilmiyorduk. Bir ara çöplükten bir adet geçmişte işten çıkarılan işçilere ait bir sözleşme bulduk. Tüm işçiler toplanıp okuduk ve sözleşmenin bir satırında "işçi tüm sosyal haklardan yoksundur. Sadece üç öğün yemek verilecektir" diye yazıyordu. Aldığımız para da tatmin etmediği için toplanıp sendikalaşmaya karar verdik. Sendikaya noter huzurunda üye olduk.

İlk hafta patron tarafından durum duyuldu ve bizlere Ramazan bayramı dolayısıyla ayın 26'sında verilmesi gereken izin kağıdı verilmeyip onun yerine tüm işçilere çıkış kağıdı imzalatırıldı. Bayram dönüşünde tekrar işe başlamak için gittiğimiz-

52

de bizleri işe başlatmadılar. Patrona çıktık, bize küfürlerle çıkıştı ve sonunda da "sendikadan istifa edin, işe alalım" dedi. Birkaç gün sonra tekrar çağırdı ve yine aynı şeyi teklif etti. Dört kez çağırıldık, hep aynı şeyi söylediler. Bizler gidip istifa etmedik, fakat istifa edenler tekrar işe başladı.

Bizim şikayetimiz üzerine bakanlıktan müfettişler geldi. Müfettişlere bizim için "madencilikten anlamıyorlar" demişler. Bizler en az 10 yıldır maden kazmaktayız. Bizler madencilikte vasıflı işçi değil, kazma kürek çalışmakta olan işçileriz. İşyeri yaklaşık 15 yıldır faaliyette, daha ocak açılış ruhsatı bile yokmuş. Ateşleyici olarak hiç bir ehliyetli usta yok. Sahanın emniyeti yok. Açılışından bu yana binlerce işçi giriş çıkışı yapıldı. Sosyal hak olarak sigortalar yatırılmadı. Bu işten çıkartmalar her 4-5 ayda bir yapılıyor. Böylece patron işçiye ikramiye ve sosyal haklarını vermemek için 6 ayını doldurmadan işten çıkarıp yenisini alıyor. Mesela Ekim ayında işe alınan işçi Ocak-Şubat ayında işten çıkarılıyor. "Bu işi yapamıyorsun, işçi fazla geldi" diye. En önemlisi de patronun istediği sendikaya kaydolmadığı için. Her 4 ayda 80-100 işçi çıkarılıyor. Yani 80-100

Ordu'lu gidiyor, 80-100 Ordu'lu geliyor. Ayrıca patron 180-200 işçi çalıştırmasına rağmen Çalışma Bakanlığı'na 37 işçi kadrosu vermiş. Ocağın içinde doğru dürüst tahkimat yok. Ocağın içinde elektrik yoktu, sendikalaşma çalışmaları sonunda elektrik alındı. Yemek olarak her gün aynı yemek verilmekte. İkramiye yok, elbise ayakkabı yok. Ücretler 3-4 ayda verilmekte, günlük 800 lira olmak üzere. Hasta ve iş kazasına uğrayan işçilere tatil yok. Sakatlara hiçbir yardım yok, vs. vs.

Güvenlik aracı olarak bir baretimiz var. Her an çöküntü oluyor. Ölümle burun buruna çalışıyoruz. Bacaların derinliği 100 metre, uzunluğu 3 kilometreye kadar değişiyor. Patlama anında işçi dışarı çıkarılmıyor, dumanda çalıştırılıyor, nefeslik verilmiyor.

Patronun çabalarına rağmen bir fırsatını bulup müfettişlerle birkaç dakika görüştüğümüz durumu bildirdik. Yanlış ve bildirilmeyen durumları açıkladık.

Bizler Ramazan ayının 26'sında işten çıkarıldık. Bayram sonu iş başlangıcında işyerine 75 yeni işçi getirdiler. Bizlerin iş akdi-miz bitse bile tekrar işe almaları, akit imzalatmaları gerekir.

53

Fakat "sizler sendikaya önderlik ettiniz" dediler ve bizleri işe almadılar.

işte durumumuz bu. Bizi köle gibi çalıştırıyorlar. Ne devlet, ne müfettiş, kimse hakkımızı korumuyor. Birleşip sendikalaşmaktan, karşı çıkmaktan başka çıkar yol yok.

Şahin Ataol

*

YARI-AÇIK DEĞİL, KAPALI CEZAEVİ

İstanbul- 18.2.1985

Faşist diktatörlüğün Yurt-Kur aracılığıyla yurt öğrencilerine uyguladığı baskı ve yıldırma politikası her geçen gün artıyor. Bunun son örneğini Çemberlitaş kız öğrenci yurdunda yaşadık. Dün yurda gelen öğrenciler tahtada bir yazı ile karşılaştılar. Müdire hanımın imzasını taşıyan bu yazıda "görülen lüzum üzerine yurt öğrencilerinin evci kartı dışında hafta içi ve hafta sonu dışarıda kalma izinlerinin kaldırıldığı ve bu konuda ısrar edilmemesi" gerektiği belirtiliyordu. Böylece gece sinema, tiyatro, konser gibi kültürel etkinliklere gidebilme olanağı da kendiliğinden ortadan kalkıyordu. Gerçekten de konsere gidebilmek için önceden bilet almış olan bir arkadaşına da izin verilmedi. Bu uygulamalarla, yarı-açık cezaevi diye nitelendirdiğimiz yurtlar kapalı cezaevlerine çevrilmek isteniyor.

Çemberlitaş kız öğrenci yurdundan Nefise Akkan

*

BU SAVAŞI VERMEYİ ÖĞRENECEĞİZ

Kastamonu- 19.2.1985

Anamız, babamız, komşularımız, tanıyıp tanımadıklarımız hep huzursuz, endişeli. Köylüyüz, ekiyor-biçiyoruz. Sabahtan akşama kadar da çalışıyoruz. Duruma göre bazen günlerce, çoluk çocuk sabah ezanı kalkar akşam geç vakitlere kadar çalışırız. Yorgunluktan yemek dahi yiyemeden yattığımız olur. Gene de karnı-

mız aç, gene de borçlardan bir türlü kurtulamıyoruz. Köyümüzün bu durumu çoğumuzu baba ocağından kopardı. Bazılarımız kasabamızdaki fabrika, okul, hastane vs. yerlerde çalışıyoruz. Kadınlarımız da köydeki işleri idare etmeye çalışıyorlar. Gene de borçlardan kurtulamıyoruz. Gene çoluğumuz-çocuğumuzu okutamıyoruz. Bizim ailede de kardeşlerimden yalnız birisi yüksek okulu okuyabildi. Diğerlerimizin okumasına bütçemiz müsaade etmedi.

Bizim buralarda kendir, pancar, sarımsak üretimi yapılır. Küçük kasabamızda bir tane kendir işleyen, bir tane de sigara kağıdı üreten fabrika var. Bunlar 1 kilo çubuklu kendiri 17 liradan, 1 kilo selüloz kendiri 110-120 liradan alıyorlar. Bu fiyatlar 1979-80 yılının fiyatlarıdır. Dört yıldır zam bekliyoruz. Hâlâ zam yapılacak kendire. Biz Turgut Özal geldiğinde durumu ona ilettik. O da düşüneceğiz dedi. Hâlâ düşünecekler. Aslında biz biliyoruz ki, bu şartlarda çubuklu kendir 70-80, selüloz kendir 450-500 liradan aşağı olursa kurtarmaz. Bunların bu fiyatı vermeyecekleri de açık açık ortada. Bu durumda ne yapacağız? Herhalde tüm üreticiler birlik olacağız, sorunun üstüne gideceğiz. Birlik olamazsak da katlanacağız bu şartlara. Sarımsak ekiyoruz dedik. O da diğerleri gibi. Üreticiden tüccar alıyor. O da piyasayı istediği gibi oynatıyor. Zamanında elimizden çıkaramadığımız için çürüyüp emeğimizi çöpe attığımız da oluyor.

Sırası gelmişken burada yapılmakta olan bir ahlaksızlığa da değinmek istiyorum. Kasabamızda gerek kendir, gerekse sarımsak aracıları ve tüccarları fabrika yöneticileriyle anlaşarak ürünlerimizi daha düşük fiyatlarda kendilerine satmamız için her türlü dolabı çevirmekten çekinmiyorlar. Böylece beleşten para kazananlar da az değil.

Yeni açılan fabrikaya işçi ve memur alımı için yapılan imtihanı, solcular bir yana, kuvvetli torpili olmayan hiç kimse kazanamıyor.

Kazanabilmek için faşist belediye reisinin ve kasabanın kodamanlarının onayına sahip olmak gerekiyor. Hastane, okul, karayolları, vs. nerede işçi-memur imtihanı varsa durum bundan ibaret. Her ne ise, bu durum böyle gitmeyecek tabii. Ürünümüzün,
55

emmeğimizin karşılığını almayı öğreneceğiz. Birlik olmayı öğreneceğiz. Bu savaşı vermeyi öğreneceğiz.

M. Umut Çiftçi

*

ATEŞİM, ATEŞ OLDUM

(Diyarbakır cezaevinde diri diri yakılan 7 yurtsever için)

Ateşim, ateş oldum,

Duman oldum, kor oldum.

Yarım bekler ki çıkam,

Ben zindanda kül oldum.

Diyarbakır'da zindanda,

Dostlar yanar zindanda,

Ben gelemem ki gülüm,
Yaktılar beni zindanda.
Gözyaşın görmesinler,
Zalimler gülmesinler,
Ağıt yakma ardından
Soracağız bilsinler.

Yetkin Sözer

*

YURTTAŞLARIMA DUYURUN

İstanbul- 10.3.1985

Değerli arkadaşlar,

Yayınlarınızı kısa bir süredir dinliyorum. Hemen şunu ifade edeyim ki, sözlerle aynı ideolojiyi paylaşan biri değilim, ancak Türkiye'nin bugün içinde yaşadığı koşulları sizin yorumunuzdan dinlemek beni memnun ediyor. Aşağı yukarı ülkemizin ve ulusumuzun durumunu sizler bizden daha iyi görüyor, anlıyor, en önemlisi de söyleyebiliyorsunuz. Evet, söyleyebiliyorsunuz. Sözüm ona çok partili demokratik bir rejim içinde yaşıyoruz, ama ne bir şey konuşabiliyoruz, ne de gazetelerimizden bir şey okuyabiliyoruz. Asıl bu konuda size bilgi vermek istedim.

Birkaç gün önce bir gazeteci arkadaşımı ziyarete gitmiştim. 56

Masasının yanındaki iskemleye oturdum, hoş-beş edip çaylarımızı yudumlarırken bir assubay geldi. Sıkıyönetimden geldiğini bildirerek, o sırada yazı işleri nöbetçisi olarak görev yapmakta olan arkadaşıma bir

kağıt imzalandı ve kendisine sıkıyönetimin yasak emrini bırakıp gitti. Arkadaşım kağıda şöyle bir göz attı, sonra da bana dönüp "Bu heriflerin hiç işi yok galiba... Gün geçmiyor ki basit bir olay için yayın yasağı gönderiyorlar" dedi. Sözünü ettiği yayın yasağının , o gün iskelede yanan Şehir Hatları İşletmesi'ne ait Anadolu Kavağı vapuruna ilişkin yorum ve haberlerle ilgili olduğunu söyledi. Nitekim ertesi günü gazetelerde olayı okuduk ve bir daha hiç bir gazetede bu konuda hiç bir şey çıkmadı.

Gazeteci arkadaşımdan, ellerinde 21 tane yayın yasağı bulunduğunu öğrendim ve bunların ne olduğunu sordum. Bana elindeki listeyi gösterdi. Evet, Ege denizi'nde "fırtınaya yakalanıp battığı" iddia edilen çıkartma gemisinden tutun da, Yılmaz Güney ve Cem Karaca ile ilgili her türlü haber ve resimlerin yayınlanmasına kadar öyle yasaklar vardı ki, insan 1985 yılının Türkiye-sinde mi yoksa 1935 yılının Hitler Almanyasında mı yaşadığı konusunda tereddüde düşüyordu. Ben bu yasak listesinin bir kopyasını alamadığım için üzgünüm. Ancak aklımda kalanları size bildiriyorum ve radyonuzdan bu aptalca ve faşistçe yasakların neler olduğunu yurttaşlarıma duyurmanızı istiyorum. Selamlar ve başarı dilekleriyle.

Yayın yasakları: Arap turistlerin günlük yaşamlarını eleştiren ve alışverişleriyle ilgili haber, yorum yazılar. Görevlerine son verilen öğretim üyeleriyle ilgili resmi haberler dışında bilgi yazılması; Üniversite ve yüksek okullardaki kılık-kıyafet-saç-sakalla ilgili haberler; Bankaların kritik durumda olduğuna dair haberler; 1. Ordu ve sıkıyönetim bölgesindeki cezaevleri ve hükümlüler hakkındaki

haber ve yazılar; Milliyet gazetesine bir Ermeni tarafından yazılan mektubun yayınlanması; Ağır ceza mahkemelerinde davası süren Kemal Derinkök'le ilgili kaçakçılık davasında sanık ve tanık durumundaki komşu ülke diplomatlarının adı, fotoğraf ve haberlerinin yayınlanması.

Diğerlerini maalesef aklımda tutamadım.

Alevtan Atılmış

57

DENİZ OLSUN

Beklenen,

yolu gözlenen doğumlardan

biri oldu.

Günlerden birinde,

bir oğlum oldu.

gürbüz mü gürbüz,

canlı mı canlı.

Gözleri deniz mavisi

saçları kestane sarısı.

Yoldaşlar;

"Bu harika çocuğun adı

DENİZ olsun,

Deniz Yoldaşın adına

şan olsun"

dediler.

"Deniz yoldaş gibi inançlı,
Deniz yoldaş gibi dayanıklı,
Sağlam, üretken ve hünerli olsun"

dediler.

"Bizi utandırmasın,
yarı yolda bırakmasın,
zindandaki direnişçinin,
dışarıdaki savaşçının
onuru ve yüz akı olsun,
burjuvazinin yüreğine
korcu salsın"

dediler.

"Umut sende,
gelecek sende,
sana adını veren
Mustafa Hayrulloğlu'nda
ve
onu yaşatanlarda"

dediler.

Tokat'tan bir sıra neferi

İzmit- Mart

1985 39 ASKER VE SUBAYIN ÖLÜMÜNÜN SORUMLUSU KİM?

"Deniz Kurdu-1" tatbikatında batan çıkartma gemisinde 39 kişi niçin öldü? Genel Kurmay bu soruyu "fırtına yüzünden" diye yanıtlıyor. Bu doğru mudur? "Şehit Mehmetçikler" edebiyatıyla halkı oyalamaya çalışan holding basını bu sorunun yanıtını aramıyor. Biz olayın nasıl geliştiğini bildirmeyi bir yurttaşlık görevi sayıyoruz.

Fırtına ihbarı olmasına, dalga yüksekliğinin iki metreye varmasına karşın, gemilerin bu koşullara dayanamayacağını belirten gemi komutanlarının manevrayı erteleme istemlerini Deniz Kuvvetleri Komutanı geri çevirdi. Tatbikatın planlandığı zaman içinde bitirilmesini emretti. Çıkartma gemisinde bulunan araçların takoz bağlantılarının sarsıntılara dayanamayıp kopması üzerine bir tank bağlarından kurtularak ön kapağı parçalayıp denize düştü. Gemi su almaya başladı. Saat 04 dolaylarında meydana gelen bu olaydan hemen sonra, gemidekilerin karargâhtakilere durumu bildirip yardım istemelerine karşın, gelen karşı cevapta, bu olayı savaşın bir parçası olarak görmeleri ve kendi olanaklarıyla kurtulmaya çalışmaları söylendi. Bu tip çıkartma gemilerinde ise, denize atlayan denizcileri toplamak için kurtarma botu bulundurulmamaktadır. Yarım saatten fazla fırtınalı denizde kalan bir kişinin ise her an ölümle karşı karşıya olduğu bilinir. Tam teçhizatlı askerler suya atlarken "gemiyi terk ediyoruz" haberi telsizle tüm filoya bildirildi. Ne ki, batan gemiyi kurtarma faaliyeti için görevlendirilen gemiler, karargâhta akıntı fonksiyonu yanlış hesaplandığı için yanlış koordinat verilerek olay

yerinin iki mil uzağına gönderildiler. Emirlerle uymayıp kendi başına koordinat tespiti yapan iki muhrip ise geç de olsa olay yerine ulaştı ve kurtulabilenler de böyle kurtuldu. Kurtarma çalışmalarında başarılı olmak için gemi seyir hızının 5-6 mil olması gerekirken gemilere 18-20 mil'de seyretmeleri emredilmişti.

Cesetleri bulunanların ailelerine hemen yardım bağlanması, kayıplar için beş yıl beklenmesi, ortaya çıkmadıkları takdirde tazminat yolunun açılması yasa gereğidir. Bu nedenle, sırf tazminat ödememek için asker ailelerine evlatlarının cesetleri bile

59

çok görüldü. Sözde bir arama için iki gemi bırakılarak ötekilerin tatbikatı sürdürmeleri emredildi. 39 asker ve subayın ölümünün sorumlusu kim?

D. - N.D.

*

ASKERİ "SIR"LAR

İzmir-25.3.1985

İzmir Donanma Komutanlığı bünyesinde şu mesaj personele okutulup imzalatılmaktadır:

"Bazı personelin, kısa dalga (31) ve (49) metrelerden yayın yapan, hain TKP'nin Sesi ve Bizim Radyo'yu dinledikleri ve BOX 16 367 S 103 27 Stockholm-isveç adresine mektup yazıp askeri sırları verdikleri

anlaşılmıştır. Bu konuda gerekli araştırma yapılacak, sorumlu bulunanlar, hakettikleri cezaya çarptırılacaktır. Personelime okutulup imzalatılmasın! rica ederim. Emin Göksan, Donanma komutanı" Bu mesaj askeri-faşist diktatörlüğün ve sivil uzantılarının köşeye sıkışmakta olduğunu göstermiyor mu?

N. Deniz

*

KIZAMIK CAN ALIYOR

Siirt- 15.3.1985

Siirt'in Pervari ilçesinde ölüm kolgeziyor. Salgın hastalıklar can alıyor. Şubat ayında başlayan kızamık ve diğer hastalıklardan bu güne kadar 20 çocuk yaşamını kaybetti. Son olarak Pervari ilçe merkezi; Ayvalıbağ, Çukur, Taşdibek ve Gök-çekara köylerinde 0-6 yaş grubundan Yılmaz Alp, Hikmet Tok, İbrahim Korkmaz, Necip Yılmaz, Nurullah Korkmaz, Nurullah Gökhan, Abdülkadir Işık, Bedrettin Menteş, Velit Özcan, Mikal Dursun, Kasım Aslan, Mehmet Şirin, Kasım Kırboğa, Hamdiye

60

Atalay ve Leyla Aştekin öldüler, ilçedeki ölüm nedenleri yetkililerce aşı yokluğu, ulaşım ve diğer nedenler olarak açıklanıyor. Ayrıca onüç yılda kızamık ve diğer bulaşıcı hastalıklardan 70 kişi öldü.

Bölgede halk sağlık konusunda tam bir çaresizlikle karşı karşıya.

Meydana gelen hastalıkları kendi feodal yöntemleriyle tedavi etmeye çalışıyorlar.

Zozan

*

Ankara- 1.4.1985

KENDİ ANAYASALARINI BİLE ÇİĞNİYORLAR

Faşist cunta kitlenin -sayısı ne olursa olsun- ortak hareket etmesinden korkuyor. Bu nedenle de bu tür hareketlere karşı açıkça ve en adi bir şekilde saldırıyor. Bahsedeceğim olay Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi'nde oldu. Bu fakültede okuyan ve daha önceki yıllarda fakülteden uzaklaştırılıp sonra geri dönmüş bir grup arkadaşımız, kendi okudukları yıllarda olmayıp da sonradan okutulmaya başlanan bazı dersleri okumamak için dekanlığa dilekçe vermişlerdi. Doğaldır ki, böyle bir ortak sorun karşısında yazılacak dilekçeler de, istemler de aynı doğrultuda olacaktı. Dilekçelerin verilmesinden belli bir süre sonra öğrencilere şu haber iletildi: "Eğer dilekçenizi geri çekmezseniz, toplu hareket etmekten dolayı hakkınızda işlem yapılacaktır."

Bu haberin şaşkınlığı içinde öğrenciler apar topar dilekçelerini geri çektiler. Böylece baskı yasası olan anayasanın bile tanıdığı bir hak en kaba bir şekilde çiğnenmiş oldu. Zaten bunun örneklerini toplumun diğer kesimlerinde de gördük.

Şimdi her ilerici yurtsever kişi oturup düşünmelidir. Sorun başımızdaki faşist cuntanın ve onun YÖK gibi faşist kurumlarının yıkılması değil mi?

Fırat

İstanbul- 5.6.1985

10 DAKİKA İŞİ DURDURDUK

Çalıştığımız işyerinde 1 Mayıs'ı en iyi bir şekilde kutlama kararı aldık. Daha 1 hafta kala ne yapabileceğimizi tartıştık. En etkili olacak eylemi yapmak istiyorduk. Sonunda 10 dakika şalter indirme kararı aldık. Bir arkadaşım daha kısma girmeden elinde çiçekle karşıladı beni. Arkadaşın yanına varınca bayramımı kutladı, sonra tüm arkadaşlar bayramlaştık. Herkes 1 Mayıs'ı konuşuyordu. Eylem saati geliyordu ki, arkadaşlardan birisi "Madem ki bayramı kutluyoruz lokum alsaydın" dedi. Ben de "sadece benim değil hepimizin bayramı, alacaksak ortak almalıyız" dedim. Ellişer lira toplayıp lokumu aldık. Saat dokuzu bekledik. Tam dokuzda tüm arkadaşlar teker teker motorları kapattık. Hep bir araya toplanıp hem lokumu yedik, hem de 1 Mayıs'ı konuştuk. Bu sohbet 10 dakika işi durdurma eyleminden sonra da devam etti.

Y. Kara

*

1 MAYIS ÇİÇEKLERİ

İstanbul-3.5.1985

Ben 76,77,78,79,80 1 Mayıslarını göremedim. Yüz binlerce emekçinin 1 Mayıs alanındaki coşkusunu göremedim. Ancak 1985 yılında, faşist diktatörlüğün işgali altındaki İstanbul'da 1 Mayıs'ın kutlandığını gördüm, 1 Mayıs'ı yaşadım.

Okula geldiğimde derse yarım saat vardı. Bir çay içmek için, bizim fakülteyle aynı binada, yan yana bulunan Diş Hekimliği Fakültesi'nin kantinine yöneldim. Tanıdık yüzler, dostça bakışlar. Birkaç arkadaş birbirimizin 1 Mayıs'ını kutladık. O anda bir şey takıldı gözüme. A anfisinin kapısında, panoda, sınav sonuçları ve YÖK bildirilerinin yanında başka bir yazı... Gözlerime inanamıyorum. "1 Mayıs geliyor" diye başlıyor. Bir sayfalık yazıyı yutarcasına okuyordum. "Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Sol-Birlik" belgeleriyle bitiyor. Altında tanıdık bir imza, ilerici gençliğin, anti-faşist, anti-emperyalist gençliğin imzası: İleri!

Kafamı çeviriyorum. Hemen yandaki B anfisinin kapısında da

62

aynı bildiri asılı. Sanki yazıları ben asmışım gibi uzaklaşıyorum oradan. Kalbim sevinçle çarpıyor, içime 1 Mayıs sevinci doluyor. 1 Mayıs çiçekleri, tam 24 saat asılı kaldı diş hekimliği anfilerinin panolarında. 2 Mayıs sabahı, bizler hâlâ 1 Mayıs coşkusunu yaşıyorduk. Bildirileri görüp te idareye haber veren tek öğrenci çıkmamıştı. Ta ki öğlene doğru okulun en azılı faşist öğretim üyesi 4. sınıfta ders vermek için anfiye gelene dek. Faşist hoca bildiriye gördü, deliye döndü. Hırsla panodan yoldu 1 Mayıs çiçeğini, Anfiye polisler geldi. Sevinçle, heyecanla, 1 Mayıs coşkusuyla çarpan yürekleri tek tek aradı. Akılları bir türlü almıyordu. Nasıl oluyordu da üniformalı,

üniformasız onlarca görevliye karşın panolarda 1 Mayıs çiçekleri açıyordu.

Sonra diğer anfiler arandı. B anfisinin kapısındaki panoya asılı bildiri de yırtıldı. Öğrenciler ve okul baştan aşağı arandı, hiç kimsede birşey bulunamadı. Bu olay cezasız mı kalacaktı? En azından, ibret olması için içlerinden 10-15'i götürülmeliydi öğrencilerin. Ama hiçbir kanıt bulunamamıştı.

Aynı bahçe içindeki Çapa Tıp Fakültesi İç hastalıkları binasında da 1 Mayıs çiçekleri açmıştı. Bu, sıkıyönetimin Tıp fak.'e atadığı faşist albay eskisini deliye döndürmüştü. Öylesine kızdı ki, bir öğrencinin 3.500 lirasının kaybolmasını bahane ederek yanında resmi-sivil 5-6 polisle, parası çalınan kızın anfisindeki 100 öğrenciyi tek tek aradılar. Cüzdanlar, çantalar arandı. Hiç bir şey bulunamadı. Albay bir şey bulamayınca sakallı 2 öğrencinin kimliklerini aldı. Arkadaşlar buna karşı çıktılar. İnançları gereği sakal bıraktıklarını, kimsenin bunu engelleyemeyeceğini belirttiler. Ancak albay tehditler savurarak çekti gitti.

İşte dostlar, 1985'te, 1,2 ve 3 Mayıs'ta Tıp ve Diş Hekimliği Fakültesinde bunlar oldu.

Ferit Konuk

*

Zonguldak- 5.5.1985

HER KİLO KÖMÜRDE BİR DAMLA İŞÇİ KANI VARDIR

Burası 111 işçi arkadaşımıza toplu mezar olan Kandilli Kömür Ocağı, Armutçuk bölümü. Ölen arkadaşlarımız için dökülen

63

yalnızca sahte gözyaşları oluyor. Sonuçta değişen hiç bir şey yok. Bir bilim adamının dediği gibi, yörede ana rahmine düşen her çocukta bir lekedir meslek hastalığı. Diğer bir yandan her bir kilo kömürde bir damla işçi kanı vardır.

Ocaklarda iş ve can güvenliği yok, üretim zorlaması var. 7 Nisan 1985 günü bir arkadaşın burnuna yarım kiloluk kömür düştü. Arkadaşın burnundan kan fişkırdı. Başımızdaki çavuş "kaza mı görmedik, bitir işini gidersin" dedi. Arkadaş akan kanın etkisi ve moral bozukluğu ile düşe kalka işini bitirdi. Çıktığında vizite kağıdını alıp Ereğli'ye gitmiş. Arkadaşın burun kemiği çatlamış. Bundan bir süre önce de başka bir arkadaşta deniz seviyesinden 500 metre derinde şiddetli bir sancı girmiş. Bu arkadaşın koluna giren bir başka işçi arkadaşı güç bela ana yola çıkarıyor. Ana yoldan dışarıya çıkış 3 kilometre. Ne bir sedye, ne de yardımcı ekip var. Kömür nasıl naklediliyorsa hasta ve kazalılar da öyle. O arkadaşımız da Ereğli'ye gitmiş. Sonradan apandisit olduğunu öğrendik.

Büyük grizu patlaması olduğunda başbakan salyalı ağzıyla burada 30 yataklı SSK dispanserinin faaliyete geçeceğine söz vermişti. Yeni yıla girişte bir de ne görelim. Bizim hasta haneye monte edilen tıbbi cihazlar kamyonlara yüklenmiş götürülüyor. Bu durumu Ereğli

basınına dolaylı yollardan ilettik. ANAP yöneticileri "büyük bir yanlışlık oldu" diyerek olayı örtbas etmeye çalıştılar.

Armutçuk dispanserinde saat 17'den sonra ne hemşire, ne pansumancı, ne de doktor bulunabilir. İlk müdahaleyi oradaki gece bekçileri yapıyor, gerisini siz düşünün.

Genel sorunlarımıza da kısaca değinelim: Burası 8 bin işçisi ile 20 bin insanın oturduğu özel bir tecrit yeri. Köy muhtarlıkları ile idare ediliyor. Bunun acısını biz vatandaşlar çekiyoruz. Elektrik, su, belediye olan yerlere oranla iki kat fazla pahalı ve düzensiz.

Yolumuzdan şeytan bile selavatla, desturla geçer. Onun için çeşitli girişimlerimiz oldu. Belediye olması için referandum yapıldı, yüzde 95'in "evet" iyle belediye olması kararı alındı. Ama Özal hükümeti bunu engelledi. Çünkü seçimlerde çoğunluk sol partilere oy verir. Faşist diktatörlerin, Amerikan uşaklarının burnu iyi koku alıyor. 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs'ta biz de varız dedik. Neler ya-

64

pacağımızı, nasıl yapacağımızı tartışıyor konuşuyoruz. Yerin 500 metre derinliğinden, işçi pavyonlarına, kahvehanelerden, servis arabalarına kadar her yerde 1 Mayıs konuşuluyor.

istasyon çevresinde kahveyi basan polisler işçinin elindeki paketten korktular. "Aç bakalım nedir o elindeki" deyip açtırdılar. Korktukları pakette değildi. İşçinin yüreğindeydi, sınıf kını!

Ramazan Göçer

*

Ege'den- 11.5.1985

KARANLIĞA İNAT

(Gözaltına sıra bekleyen bir anneye)

Doğmamış çocuklar

Abiler, ablalar, tulumları gök mavisi amcalar.

Yumuşak bir ana karnında, direniyorum gün ışığına

Baykuşları, aç kurtları, zorbalığı

Dostluğu, kardeşliği, bir tutamlık görüşmeleri,

El sıkışıp sanki biraz sonra yitirecekmiş gibi

dolu dolu kucaklaşmayı tatmak için

Hazırlıyor anam beni gün ışığına.

Doğmamış çocuklar

Abiler, ablalar, tulumları gök mavisi amcalar,

Duyuyormusunuz beni,

gece hiç olmasın istiyorum

Basmasın gün ışığını karanlık

Beklemesin gül yüzlü anam, karanlık yüzlü adamları,

Elleri kanlı zorbaları.

Gün kararınca

Bir motor sesi duyduğunda iki canlı anam,

Söndürüp ışıkları aralamasın perdeyi,

Kollamasın puslu karanlık caddeyi.

Doğmamış çocuklar

Abiler, ablalar, tutumları gök mavisi amcalar,
Uyusun istiyorum anam derin derin,
Kulağı kırıştan uzak.
Düşünmesin istiyorum karanlıktaki çığlıkları,

65

görmesin diyorum ak gömlekte kara kan lekelerini
Gün karardığında
Kara yüzler köşe başlarını tuttuğunda,
Duyunca kapı zilini gül yüzlü anam,
Saklamasın istiyorum ak kitabı yatağının altına.
Gün karardığında, almak için anamı, aç kurtlar,
karanlık odalara,
Bekliyorlar karnındaki yükü boşaltmasını
sabırsızca.
Doğmamış çocuklar
Abiler, ablalar, tutumları gök mavisi amcalar
Bundandır doğmak istemediğim,
Küçücük yüreğimle yumuşak karına direndiğim.
Ey kara yüzlü cellatlar
elleri kanlı zorbalar,
Karanlık odalara götüreceğinizi bile bile,
doğuracak gül yüzlü anam beni,
yavaş, yavaş

Ve karanlığa inat

Koyacak adımları Savaş.

Coşkun Deniz

*

İstanbul 12.5.1984

TAŞ DUVARLARIN ARDINDAN KARANFİLİN KOKUSU GENZİMİ YAKIYOR

Selam TKP'nin Sesi çalışanları, yoldaşlar,

Artık yıllarla söyleniyor mahpusluğumuz. Ama ne fabrikanın gürültüsünü duymamı engelleyebiliyorlar, ne de bir yerlerde açan karanfilin kokusunun genzimi yakmasını. Onlara inat hâlâ okşuyorum çocukların ipek saçlarını. Hâlâ aynı coşkuyla söylüyorum kavga türkülerimizi.

Yoldaşlar, beni bağışlayın. Sizlere bu mektubu gönderecek olmanın düşüncesi bile coşkulandırdı beni. Nasıl coşku duymayayım? Onlar yasak üstüne yasak koyarken, ben düşmana inat 66

sizin sesinizi dinlemek bir yana, size mektup gönderebiliyorum.

Hepiniz çok iyi biliyorsunuz ki hapishaneler sınıf savaşının sürdüğü özgül bir alandır. Öyle ki, bu alanda işkence vardır, kıyım vardır, barbarlık vardır. Kısacası politik tutukluları fiziksel ve moral olarak yok etme vardır. Tüm bunlar halkın en yiğit evlatlarını politika dışına itmeye, onları içi boşalmış bir posaya döndürmeye yöneliktir. Ve halk düşmanlarının bu amacını boşa çıkarmak elbette başta biz komünistler olmak üzere her ilerinin, her devrimcinin görevidir. Zindana

düşenler dışarıya ancak ve ancak bu görevi yerine getirdikleri oranda başları dik, onurları yüksek çıkarlar. Benim birkaç yıllık hapisane yaşamım da kanıtıyor ki insan bu görevin üstesinden gelme gücünü yalnızca ve yalnızca örgütünden, örgütlü yaşıyor olmaktan alır. Burada kastedilen yalnızca toplu yaşam değildir elbette. Bizler çok iyi biliyoruz ki, nerede bir yoldaş varsa orada parti yaşamı vardır. Örgütlü, bilinçli, amaçlı çalışma vardır. İşte komünistler cuntanın zindandakilere çevirdiği silahı cuntaya karşı çevirecek gücü böyle bir örgütlülük temelinde bulurlar. Bizleri yalnız bırakmayan yakınlarımız, dostlarımız, yiğit insanlar. Yükselttiğiniz dayanışmadan aldığımız güç paha biçilmez değerdedir. Bunu hiçbir zaman unutmayacağız. Dışarıda savaşımı sürdüren yoldaşlar. Sizler nasıl ki, parti bayrağını elden bırakmıyorsanız, moral üstünlüğü düşmana vermiyorsanız, bizler de, saflarda Bilen yoldaşları, Deniz yoldaşları ve nice örnek komünisti yetiştiren partimize layık olmaya çalışıyoruz. Kucaklaşacağımız günler uzak değildir. Halk düşmanlarının korkulu rüyası budur. Yaşasın Türkiye Komünist Partisi. Soğuk taş duvarların ardından, en sıcak komünist selamlarımla. Hüseyin Şillan

İNCİRLİK MESELESİNİN İÇYÜZÜ

Adana 15.5.1985

Adana İncirlik Havaalanında Amerikan polisinin işçilerimize saldırması olayını öğrenmek için İncirlikte çalışan bir işçi arka-

67

daşımla konuştum. Şöyle anlattı:

"Biz olay günü iş saatimizi doldurmuş, eve dönmek üzereydik. Tam çıkacağımız sırada önümüzü silahlı, çelik yelekli kalkanlı, coplu, köpekli bir grup Amerikan polisi kesti. Bize penslerinizi verin dediler. Pens burada çalışan işçi ve memurun iş kimliğidir. Pens olmazsa İncirlik işyerine giremezsin. İşinden olursun. Kural gereği bizim pensleri ancak Türk askeri ve polisi kontrol yapabilir. Bunu onlara söyledik ve size vermeyiz diyerek itiraz ettik. O anda bize saldırdılar. Rast gele vurmaya başladılar. Kendimizi korumaya çalıştık. Bunlar görevli olarak görünen, aslında Amerikan gizli polisi adına çalışan Amerikalılardı. Bunlar Kozan ve çevresindeki Tür-keşçilerle işbirliği yapıyorlar. İncirlikteki bazı Amerikan polisler sık sık Kozan'a gidip Türkeşçilerle toplantı yapıyorlar. Olayı birlikte tertipliyorlar. Bu duruma İncirlikte görevli Türk albay seyirci kalıyor."

İncirlikteki olayda gayeleri ilerici demokrat işçilerin çıkışını sağlamak. Sendikayı zayıf düşürmek. Türkeşçileri işe aldirmek. Ayrıca kendi yandaşları da olan işe aldirdıkları her işçiden 200 binle 300 bin arası rüşvet alıyorlar.

İşte İncirlik meselesinin içyüzü.

YIĞINSAL EYLEM OLANAKLI

Ankara-31.5.1985

Yüksek öğrenim gençliğine yönelen baskılardan, gittikçe kötüleşen beslenme ve barınma koşullarından ODTÜ öğrencileri de paylarını alıyorlar. Geçtiğimiz günlerde okul kafeteryasındaki kalitesiz yemekler nedeniyle 400 arkadaşımız zehirlendi. Olayın basına yansımaları yolundaki girişimler de yönetim tarafından engellendi. Yoğun sınav döneminde gerçekleşen bu olay baskıcı eğitim ile birlikte okuldaki jandarmanın varlığı ve güç gösterileriyle baskı altında tutulan öğrencilerin gerilimini daha da artırdı. Fakat ODTÜ'de günden güne artan baskılar bir yandan öğrenciler arasında huzursuzluk yaratırken, diğer yandan da onların günden güne daha bilinçli ve daha kararlı tavır almalarını geti-

68

riyor. Daha önceleri kafeteryadaki yemekleri boykot eden 10.000 kadar öğrenci bir anda yığınsallaşabilmişti. Geçenlerde, yurtlarda elektriklerin kesilmesiyle gerçekleşen ve öğrencilerin iç durumunun göstergesi olan bir olayı anlatacağım. ODTÜ yurtları Genel Müdürü Gültekin Yelço'nun yerine 6. yurt müdiresinin atanmasıyla yurtlardaki yasaklar daha da sıklaştırılmıştı. Sözü ettiğim gün elektriklerin gitmesiyle birlikte öğrenci yurtlarının tümünden çılgınlıklar, bağrıışmalar gelmeye başladı. Yurtların birinde öğrenci arkadaşlar daha önce yurt temsilcisi olarak seçilen iki öğrenciyle genel sorunları tartışmaya

başladılar. Marşlar söylenmeye başlandı. Buna kız yurtları da katıldı. Bu arada yurtlar müdürünün telefonu yurdun etrafı bir anda çavuş ve jandarmalarla doldu. Öğrenciler karanlıktan istifade ederek üst katlardan yurtlar müdürüne bağırıp çağırdılar. Yurtların kışlaya döndürülmesin! protesto ettiler. Daha sonra şüphelendikleri odalardan gelişigüzel seçilmiş 30 arkadaşımızı yurttan attılar. Gençlik faşist baskılara rağmen yığınsal olabiliyor. Çünkü bu koşullar her kesimi olduğu gibi gençliği de etkiliyor.

Mercan Egeli

Kahramanmaraş- 20.8.1984

AĞALAR GÜÇLERİNİ NEREDEN ALIYOR?

Kahramanmaraş'ta toprak ağaları sıkıyönetim, vali ve polisle işbirliği yapıyorlar. 5 Ağustos günü Kahramanmaraş'a bağlı Pazarcık'tan

Narlı'ya giden yolda iki toprak ağasının oğlu altlarındaki Mercedes marka otomobillerle yarış ederlerken aşırı hız yüzünden şarampole yuvarlanarak devrildiler. Kazada ağır yaralanan Mamıka ağanın oğlu

Hasan'ı kurtarmak için KMaraş özel hastanesi önünde bütün sivil polis teşkilatı ayağa kaldırıldı. Bu arada dört güvenlik görevlisinden Hasan'ı kurtarmak için kan alındı.

Karaçay köyünün ağaları olan Mamıka ağa ile Karabenli ağa, sıkıyönetim, vali ve polis ile sıkı işbirliği halindeler. Pamuk çapası

sırasında işçilere 500 liradan fazla ücret vermeyen bu ağaların güçlerini nereden aldıklarını hastane kapısı gösteriyordu.

M. B.

69

İstanbul -8. 7. 1985

YETER ARTIK BİTSİN BU ZULÜM

Benim bu mektubumu TKP'nin Sesi radyosunda yayınlamanızı önemle rica ederim. İçinde bulunduğumuz koşullarda böyle bir mektubu TRT'ye veya gazetelere yazmak ve yollamak çok büyük suç oluyor. Derdimizi kime yazacağımızı, kime anlatacağımızı bilemiyoruz. Ben bir tutuklu annesi olarak bu mektubu size yazıyorum. TKP'nin Sesi radyosunu sürekli ve düzenli dinliyorum. Türkiye'de bir af var, adı da ekonomik bir af. Ya da adi suçlular için veya yaptığını "suçluyum" diye kabul edenler için ya da örgütünü ihbar edenler için af var. Bizler Türk halkı olarak böyle adi bir af istemiyoruz. Türkiye'de hapisanede, zindanlarda yatanlar fikir suçlusudur ve onlara göre düşünce ve fikir suç oluyor. Size soruyorum, demokrasi olan bir ülkede, fikir ve düşünce suç olur mu? Bir de Türkiye'de demokrasi vardır diyorlar. Bu mu onların demokrasisi?

Bir de Türkiye'de hep solun üzerine gidiyorlar. Sanki Türkiye'yi solcular bu hale getirdi. Faşist MHP'ye bir şey demiyorlar. Katil Türkeş rahat rahat geziyor. Bunun hesabını kimden soracağız? Daha

dün gazetede okudum. Ankara'daki emniyet sarayında Haydar Öztürk adında bir işçinin kendini pencereden attığını söylüyorlar utanmadan. Yalan söylüyorlar. Kim inanır bunların yalanlarına. İşkence yok, baskı yok diyorlar. Bir de hapis-hanedekileri konuşturursunlar bakalım var mı yok mu?

Bir de Türk halkı genel af istemiyor diyorlar. Kime sordular ki? Biz genel af istiyoruz.

Bir de polisler daha geniş yetki vermeye kalkıyorlar. Yani Türkiye'yi polis devleti yapacaklar. Herhalde Türkiye'yi polis yönetecek. Yani daha çok baskı yapılacak halka. Hükümet kimden izin alıp da böyle bir yasayı çıkarıyor? Önce bize sormalı çünkü bizim oylarımızı, korkutarak sindirerek alarak başa geldi. Şimdi bir şey konuşsak, bir şey yazsak çok büyük suç. Ne hak, ne hukuk tanıyor. Böyle bir hükümetten nasıl kurtulacağız? Özal hükümetinin zamdan başka hiçbir marifeti yok. Durum o

70

kadar kötü ki, hangisini yazacağımı bilemiyorum.

Hapishanedeki oğullarımızı nasıl kurtaracağız? Benim gibi binlerce ana var. Bu anaların derdini kim dinleyecek? Artık sokaklara çıkıp avaz avaz bağıracağız. "Genel Af" diye. Bir de solcuları bırakırsak yine 12 Eylül olur diyorlar. Kenan Evren'lere, Turgut Özal'lara sesleniyorum: Türkiye'yi 12 Eylül'e getiren solcular değil faşist MHP'dir. Yani Türkeş'tir en başta. Niye onu bıraktınız? Türkiye'yi iç savaşa sürükleyen solcular değil sağcılardır. Bunu biliyorsunuz. Niye

çocuklarımızı hapishaneden bırakmıyorsunuz? Bizim çocuklarımızın suçu düşünmek midir? insanlar özgür diyorsunuz, düşünmeyi suçluyorsunuz. Bu mu sizin özgürlük düşünceniz? Yeter artık, bitsin bu zulüm.

Tutuklu anası ve ev kadını Ayten H.

İstanbul- 15.5.1985

GİTGİDE ÇOĞALİYORUZ

Biz dört kardeşiz. En büyükleri benim. Annem ve babam ben kendimi bildim bileli çeşitli fabrikalarda işçi olarak çalıştılar. Şimdi yalnız babam ve ben varız çalışan. Çünkü annem hayatta yok. O öleli neredeyse bir yıl olacak. Patronca bir iş kazası (!) olarak tanımlanan, ama aslında düpedüz bir cinayet olan bu ölüm vakası, anneme en çok gereksinim duyduğum bir zamanda oldu. Onu aramızdan aldı bu cinayet. Ama yerine belki de başka türlü hiçbir zaman tanışamayacağım güzel, soylu duygular, yurt sevgisi, partiye olan inanç yerleşti bu acının.

Annemin ölümü sürpriz değildi bizler için. O, sağlıksız iş koşullarından ötürü yavaş yavaş öldürüldü. Astım hastalığı geçirmişti annem. Bünyesinde bıraktığı etki, tahribat hâlâ sarsıyordu kadını. En son çalıştığı fabrika bir sünger ve plastik eşya fabrikasıydı. Annemi süngerin üretildiği bölümde çalıştırıyorlardı. Kimi gün işten yarı baygın gelir, uzun süre yatması, dinlenmesi gerekirdi. Bölümünün değiştirilmesi için üç kez başvuruda bulundu. Yanıt

vermediler. Havalandırmayı güçlendirmek gerektiğini söylediler ustabaşına, ustabaşı "olur, olur" derdi. Demek ki patronların gözünde bir çalışan insanın yaşamı, fabrikada iş görmez hale gelmiş külüstür bir vantilatör kadar bile değilmiş. Annem, vantilatör sayısı artırılсын, daha büyükleri monte edilsin, camlara, diye çırpındı. Diğer işçiler de atılma korkusu ile bildiklerini söyleyemez, gördüklerini anlatamaz hale gelmişlerdi. Sonra annem de yavaş yavaş emeklilik düşleri kurmaya başlamıştı. Şunun şurasında dokuz ay kalmıştı emekliliğe... Bir gün beyaz Murat marka taksi ile bir mesai arkadaşı gelip de beni Göztepe SSK Hastanesi'ne götürene dek, ben de annemin emeklilik hayali ile yaşardım. Annem evinde olacak, saat 7'de evden çıkmayacak, kardeşlerimi okula kendisi hazırlayacak, astım krizleri de zamanla yok olacak diye...

İki kadın işçi arkadaşı odaya girdiğimde ağlayarak boynuma sarıldılar. Annemi daha emekli olmadan toprağa verdik.

Öyle uzun uzun ağlayıp yakınmanın zamanı değildi. Eve nereden baksan iki maaş girmesi gerekiyordu. Annemin bıraktığı yerden ben başlayacaktım üreterek, çalışarak yaşamaya.

Yine o sünger fabrikasına başvurduğum. Patronu göremedim bile.

Aramızda üç, dört makam odası vardı. Benim işe girme istemim onun için basit bir konuydu. Hem de yaşım küçüktü. Verilebilecek en düşük ücretle başlattılar işe. Patron çalışan bu insanlara, dünyayı her gün yeniden kuran biz işçilere o denli yabancı ki, soyadı benzerliğini,

kendi işyerinde çalışırken zehirlenip ölen bir işçinin kızı olduğumu bile fark etmedi. Ama ben bu çarkın nasıl döndüğünü daha işe başlar başlamaz gördüm.

Annemi öldüren astım değil.... Plastik'in mason patronuymuş. Bu acımasız sömürü çarkıymış.

Şimdi benden sekiz, on yaş büyük ağabeylerim var. Hem de bir elin parmaklarından çok. Gitgide çoğalıyoruz. Akşamları kısa dalganın başından saat ikiye çeyrek kalaya kadar ayrılmak yok. Babam da dinlemeye başladı benle birlikte TKP'nin Sesi'ni. Her mektuptan, her röportajdan, her öyküden sonra ellerine sağlık, ağızlarına sağlık, koçlarım yiğitlerim benim, diyor.

Ayşe Demir